

Geoffrey Hodson

Így hallottam

Fordította: Bárány Károly, 2011.

MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

JÓKÍVÁNSÁG

BOLDOG vagyok a kiváltságért, mint egy korábbi alkalommal is, hogy felkértek, fűzzek jókívánságot Geoffrey Hodson világnak szánt ajándékához. Az ő élete a szívélyességnek, a segítőkészségnek van szentelve és abban a jó szerencsében van része, hogy kapcsolatban áll nem-emberi hatalmakkal, amelyeket mint ő magát, a jóakarati gyakorlati szelleme serkenti.

Így felszerelkezve, Geoffrey Hodson további feljegyzésekkel bővíti az eddigi következtetéseket a Növekedés Tudománya, vagy a Növekvő Élet Tudománya és az Élet egységéről. A korábbi feljegyzéseket is érdeklődéssel és haszonnal olvastam, és ezt olvasva sem kisebb az elégedettségem, mert ismét rámutat a fontos tényre, hogy az író rendkívül őszinte, szívesen segít és tudja miről ír. Tényleg nem számít, mit mondanak, vagy írnak az emberek, kevésbé számít, hogy egyetértünk-e vele, vagy sem; de az nagyon is számít, hogy mély meggyőződésüknek kell lenni arról, hogy kinyilatkoztatásaik vibrálóan igazak. Ezen könyv olvasói talán nem találnak mindenben hasonlóságot saját nézeteikkel, más ösvények sokkal vonzóbbak lehetnek; mégis az itt lefestett jól kitaposott útról néhányan tudják, hogy elvezet az Egy Célhoz. Nagyon érdekes tanulmányozni utakat, amiket mások járnak és megjegyezni a különbségeket a saját utunkhoz képest. A saját útját mindenki hatékonyabban és gyorsabban tudja járni mások útjának ismeretében, mert lényegében minden út egy.

Én például nem mondhatom azt, hogy Geoffrey Hodson a saját utamat írta le. Nem ezt tette, de felismertem bizonyos hasonlóságokat. Azonban a leírt út bizonyos jellemzői, talán azonosak minden útnál. Ami engem illet, szeretnék az utak műértője lenni, és ha az lennék gyűjteném az utakat, nem a magam számára – nekem van sajátom – hanem a megértés növeléséhez, amely az utak látszólagos sokféleségének közepette is felismeri a Terv és a Cél Egységét. Én örülök, ha a megértésem növekszik és minél több az eltérés az én utamhoz képest, annál jobban örülök, ahogy próbálom megérteni. Biztos vagyok benne, hogy Geoffrey Hodson könyve elősegíti a nagyobb megértést és ezért örülök, hogy tanulmányozhatom és tanulhatok belőle, ahogy mindenkinek, aki olvassa bölcsebb segítőkészséget és személyes hasznot szerez. Egy könyv sokra taníthat, de sokkal jobb az a könyv, ami nem áll meg ennél – hanem továbbmegy és inspirál hasznosnak lenni mások számára. Úgy gondolom Geoffrey Hodson könyve is továbbmegy, és ahogy az olvasó útja mindinkább eltér az itt leírt speciális és sajátos vonásoktól, annál inkább válik elfogulatlanná, feltéve ha van benne elfogulatlanság, amikor végignézi az alkotó munkáját, amint szemléletesen lefesti mindazt, amit hallott.

GEORGE S. ARUNDALE – Bombay, 1928. november 17.

ELŐSZÓ

Az itt található információk nem tőlem származnak. Én csak próbáltam továbbadni a tanításokat tanuló társaimnak, amelyeket a spirituális életben előttünk járó elődeink oly szabadon adtak nekünk ezekben a napokban: ezért használom a címben az ősi formulát: „Így hallottam”.

London, 1928. Geoffrey Hodson

TARTALOM

I. rész A SPIRITUÁLIS ÉLET	4
I. fejezet A FELSZABADULÁS ÚTJA	4
II. fejezet A SPIRITUÁLIS ÉLET NAPRÓL NAPRA	8
III. fejezet KILENC FONTOS PONT A SPIRITUÁLIS ÉLETBEN.....	11
IV. fejezet ÖNFEGYELEM.....	13
V. fejezet A TUDATHORDOZÓK KÉPZÉSE	14
VI. fejezet SPIRITUÁLIS REALIZMUS.....	16
VII. fejezet MEDITÁCIÓ A SZÍVBEN	18
VIII. fejezet A SPIRITUÁLIS TUDATOSSÁG ELÉRÉSE	23
II. rész	30
IX. fejezet EGYÜTTMŰKÖDÉS AZ ANGYALOKKAL.....	30
III. rész A VILÁGTANÍTÓ.....	34
X. fejezet AZ ÚR TERMÉSZETE.....	34
XI. fejezet AZ ÚR ELJÖVETELE	37
XII. fejezet A TÁBORTŰZ RAGYOGÁSA.....	40
Befejezés: AZ ÚR SZOLGÁLÓI, EGY ÁLOM OMMEN-BEN	45

I. rész A SPIRITUÁLIS ÉLET

„Fiam, ha Istennek szeretnél szolgálni, készülj fel igen sok megpróbáltatásra. . . Mert az aranyat tűzben próbálják, a kiválasztottakat meg a balsors kohójában.”

„Aki szereti (a bölcsességet), az az életet szereti, öröm tölti el, aki reggeltől keresi. Aki birtokba veszi, dicsőség örököse, és megáldja az Úr, bárhová visz útja... Kanyargós utakon vezet először, hagyja, hogy félelem s rettegés szállja meg. Addig fegyelmezi, míg megbízhat benne, és próbára teszi törvényei révén. Aztán újra egyenes utakon vezérli, s kinyilatkoztatja előtte titkait. ... Az igazságnak sohase mondj ellent, tudatlanságodért bízvást szégyenkezhetsz. ... Halálod napjáig küzdj az igazságért, maga Isten, az Úr harcol akkor érted.”

„Ha akarsz, tanulhatsz, és bölcs lesz belőled, hogyha a füledet felém fordítod. Szegődj szívesen az öregekhez, és ahhoz csatlakozz, akit bölcsnek ítélsz. ... Nézz körül, kiben van bölcsesség és korán keresd fel, koptassa el lábad házának küszöbét.”

„A bölcs tudománya nő, mint az áradat, a tanácsa olyan, mint az élő víz forrása.”

Sirák fia könyve (Ecclesiasticus) 2, 4, 6, 21.

I. fejezet A FELSZABADULÁS ÚTJA

A korszakok egyik nagy szükséglete a meditatív gondolkodás és a spirituális önképzés szabályos rendszere minden ember számára. Úgy tűnik ez a megoldás, az egyetlen megoldás a mindennapok problémáira, nemcsak azok számára, akik a spirituális magasságokat kívánják elérni, de a világon minden nemzet vezetőinek és népeinek is.

A nyugati világban beleestünk a fizikai izgatottság és a rohanás szokásába, a zaj, a zűrzavar és az élvezetek önző keresésének olyan állapotába, hogy teljesen elfelejtettük a belső valóságot. Ebben a tényben rejlik a mai világ minden bajának magyarázata. A természet azonban elkerülhetetlenül megállít minket, ahogy a lovas hirtelen megállítja a lovát, ha nem változtatunk életmódunkon és annak célján. A kataklizmák, háborúk, a szociális és ipari bajok napjainkban a Természet figyelmeztetései, az erőfeszítései annak érdekében, hogy feltartóztassanak minket a fejvesztett vakrepüléstől és figyelmünket a valóság irányába fordítsák.

A meditáció gyakorlása az egyik útja az élet bajaitól, bánataitól és nehézségeitől való megszabadulásnak, és ez a megszabadulás az a dolog, amit minden ember keres. Ha ez teljes és tartós, akkor a megszabadulás legalább háromszoros.

Először is ott kell lennie saját belső erőink felszabadításának, azoknak a különböző tulajdonságoknak, amiket kifejlesztettünk, korról korra, a mögöttünk álló több száz életben. Korábbi életeinkben, a múlt nagy civilizációiban sokan közülünk kiváló

pozíciókat értünk el és minden akkor kifejlesztett és alkalmazott erő és képesség bennünk van eltárolva. Ez a legfontosabb, ezért befelé kell fordulnunk és felszabadítani ezeket.

A világháború alatt, emberekről, akikről azt gondolták, hogy apró és reménytelenül eredménytelen egyének, hirtelen az éles helyzetben fellépő feszültség és igénybevétel hatására kiderült, hogy a cselekvés, a döntés és a bátorság emberei. Ilyenkor magukat és másokat is megleptek és egyetlen cselekedet eredményeként elnyerték azt a tiszteletet, amelyet kizártnak tartottak eddigi hosszú és látszólag hiábavaló katonai szolgálataik alatt. Az erő, amelyet korábbi éveik katonai szolgálata alatt kifejlesztettek, egy pillanat alatt felragyogott és átalakította őket.

Azoknak, akik a spirituális életre törekszenek nem szabad megvárni a külső körülmények megpróbáltatását, hogy előhívják a veleszületett erőt; meg kell tanulniuk akarattal felszabadítani és alkalmazni azt, és ezt a meditációval lehet megvalósítani.

Egy második féle felszabadulás is van. Minden általunk kifejlesztett erő mögött és fölött, van egy isteni erő, amely a mi igazi létünk. Ez a bennünk rejlő Istenség ereje. Az az Isten, amik mi vagyunk. Amíg figyelmünket kifelé fordítjuk a külső, az ideiglenes és a múlandó felé, a bennünk lévő Isten alszik. Hatalmunkban áll tudatosan felébreszteni és felszabadítani isteni rejtett képességeinket itt és most. Ha sikeresen akarunk az Ösvényre lépni, akkor ezt mindenképpen meg kell tennünk. Szükségünk lehet rá, hogy rendelkezünk minden erővel és tapasztalattal, "a másik part" biztonságos eléréséhez itt az emberi evolúció középső szakaszában.

Mindazonáltal vigasztalhatjuk magunkat a gondolattal, hogy nekünk nem kell energiát létrehozunk. Nekünk csak meg kell tanulnunk, hogyan lehet kibocsátani azt. A tudomány felfedezte, hogy egyetlen atomban is olyan nagy erők vannak, ha felszabadulnának, összerombolnának egy kontinentst. Akkor mekkora ereje lehet az emberi léleknek? Mindannyiunk mögött kiszámíthatatlan energia van. Mindegyik testünk lezár valamennyit ebből az energiából, egészen addig, amíg itt lent a fizikai síkon, a rejtett dicsőségből nagyon kevés fénylik csak keresztül.

Az első lépés a második felszabadulás felé az, hogy megpróbáljuk felismerni mi ez az erő; lépésről lépésre nyomon követni a forrásáig; megtalálni az utunkat befelé, a testeken keresztül, amelyek lefátyolozzák a fényét; átmenni az érzelmi testen túlra a mentálisig, a mentálison keresztül a fénylő Augoeides felé, ahol minden normális emberi tudást meghaladó erőt, békét és örömet találhatunk. Ott valóban nincs határa a magasságoknak, amelyekre törekedhetünk; talán még a Logosznak Magának a legbelső szívét is megérinthetjük és elveszthetjük magunkat Benne. Ez valójában a meditáció igazi célja – az Erő Forrásának felfedezése és az azzal való egyesülés.

Harmadsorban, nem keresünk-e felszabadulást az élet bánataiból és nehézségeiből, az emberi lét nem kielégítő természetéből, amely oly sok látszólag nem múló fájdalmat és oly kevés látszólag múlandó boldogságot tartalmaz? Nem egy sötét világban tapogatózunk-e, amelyikben a szenvedés tűnik a legfontosabbnak, és bár mindig kutatjuk az állandó örömet, de nem találjuk meg? Keressük a megszabadulást a szenvedésből, a

bánatból és a bizonytalanságból: fürkésszük a boldogságot, amely örökké tart és a nyugalmat, ami rendíthetetlen. Kutassuk az örök felszabadulást.

Van menekülő út a földi élet szenvedéséből, a korlátozásoktól, a bénultság érzésétől, annak tudatától, hogy a bennünk rejlő erőinket nem tudjuk kifejezni és a csalódásoktól, amelyek folyamatosan előfordulnak és megisméltődnek az életünkben. Ezen az úton gyorsan meg kell tanulni a leckéket, amit a szenvedés és a bánat tanítanak, és távolodva azoktól befelé kell fordulni, a valóság szívébe.

Ezeknek a bajoknak természetesen megvan a maga értékük: ezek tanítanak, és mi úrrá lehetünk rajtuk, ha visszavonulunk tőlük és nem viselünk folyamatosan harcot ellenük. Sok módszert kipróbáltak már számtalan esetben és mégis elbuktak. Azért mert nem védhetjük meg magunkat azokkal szemben ellenállással, ha így teszünk, csak növeljük az erejüket és önmagunkat még inkább a szorításukba helyezzük. Vissza kell vonulnunk bajaink mindegyikétől, amíg a helyes perspektívájukban, tiszavirág életű árnyékokként látjuk őket, mint személyiségeink lenyomatát az idő és a tér vásznán. El kell fordítanunk arcunkat távol a sok árnyéktól az egyetlen Fény felé és a meditáció az az út, ami ezt a nagy „átalakulást” megvalósíthatja.

Át kell gondolnunk az utat befelé, lényünk legközepéhez. Ott megtalálhatjuk az örökké ragyogó fényt; ott megtalálhatjuk a Békét, amely megingathatatlan és amely „minden értelmet felül halad”. (Pál levele a Filippibeliekhez 4:7) Nincs másik út. Az élet minden múlandó jelensége – mondhatjuk azt, hogy a világ minden pillanatnyi híre? – különösen azok a tapasztalatok, amelyek fájdalmat okoznak, azért léteznek, hogy megtanítsanak minket befelé fordulni. Egyedül ott találhatjuk meg a Boldogság Királyságát, amely felé a mi Urunk fog vezetni minket az Ő Saját könyörületes kezeivel, ha követjük Őt. (J. Krishnamurti tanítása)

Ha további ösztönzésre van szükségünk, akkor miért nem vesszük figyelembe azt a tényt, hogy csak akkor tudjuk másoknak tanítani a felszabadulás útját, ha mi magunk már megtaláltuk azt? Bármennyire sajnálunk valakit és bármennyire keményen is dolgozunk a világ szenvedései közepette, nem lehetünk igazi segítők, reformerek és tanárok, amíg meg nem tanultunk visszavonulni az örökkévaló béke boldogságába és ott minden dolgot az igazi perspektívájában látni; amíg meg nem tanultuk elérni a bölcsességet és felszabadítani az erőt, mert egyedül ezek által válhatunk az emberek igazi gyógyítójává.

Amikor mi magunk megtaláltuk a kaput és beléptünk rajta, csak akkor vezethetjük testvéreinket, de azelőtt nem. Ha belenézünk a világ nagyjainak szemeibe, látjuk a derűt, a boldogságot és a nyugalmat, amelyet semmi nem zavarhat meg. A Csillag Rendjének Vezetője ragyogó példa számunkra, mert a nagy küldetés megterhelése ellenére (lásd a III. részt), állandóan boldogság sugárzik belőle. Ő már belépett a Boldogság Kertjébe és a világ bánatai személy szerint soha többé nem érinthetik meg őt, mindazonáltal mélyen érezhet másokért.

Hogyan tudjuk mindezt elérni, amelynek szükségessége oly nyilvánvaló mindannyiunk számára? Van öt lényeges alapelv, amelyeknek megfontolása megmutathatja számunkra az utat.

1. Minden, amit keresünk, bennünk rejlik.

Meg kell szüntetnünk a boldogság külső keresését, és inkább a saját lényünk szívében próbáljuk megtalálni azt, ahol az élet problémáinak egyedüli megoldása és az örökkévaló boldogsághoz és békéhez vezető ösvény fekszik.

2. Teljesen nyugodtnak kell lenni annak érdekében, hogy a „Csend Hangja” hallhatóvá váljon és a belső fény, amely mindig változik, érzékelhető legyen.

Mi mindig Isten jelenlétében vagyunk. A legmagasabb spirituális síkok nincsenek messze távol tőlünk, hanem itt vannak. A Nirvána rólunk szól. Isten hangja örökké hallható. Mi nem halljuk az Ő hangját és mi nem látjuk az Ő fényét; mi nem érezzük a Nirvána boldogságát és mi nem vagyunk tudatában az Ő jelenlétének, mert teljesen magunkkal vagyunk elfoglalva és olyan sok zajt csapunk. Ez egyformán igaz a nemzetekre és az egyénekre. A spirituális életre törekvőnek vissza kell vonulnia mindezekről: többé már nem engedheti meg magának, hogy elsodorja a modern emberi élet örvénye és elragadják a világ gondolat-áramlatai. Időről időre vissza kell vonulnia ezekről és létrehozni magában az egyensúly és a béke központját. Akkor hallani fogja a Hangot és látni fogja a Fényt, és a magasabb világok boldogságának és nyugalmanak egy része elkezd átáradni a lényén.

Így a csend a második nagy alapelv. „Csendesedjete és ismerjéte el, hogy én vagyok az Isten!” – olvasható a Zsoltárokbán. A modern költő így fogalmaz: „Milyen ritka is találni egy lelket, ami elég csendes ahhoz, hogy hallja amint Isten beszél”; és ismét a Zsoltárokbán: „Csillapodjál le az Úrban, és várjad őt”.

3. A nyugalomban az öntudat bővülésére kerül sor.

Miután befelé fordultunk és nyugodttá váltunk, gondolatainkat az örökkévaló dolgok szemlélődésére kell fordítanunk. Hagynunk kell, hogy Istenből egyre több jöjjön az életünkbe. Erőfeszítéssel el kell érnünk, hogy fogalmat alkossunk az Ő dicsőségéről és elképzelésünk legyen az Ő természetéről. Ezután ki kell bővíteni tudatunkat, és amint megtaláljuk életünket Benne, meg fogjuk találni Őt magunkban.

4. Testeinknek annyira tisztáknak kell lenniük, hogy kifejezhessék a meditációnk által feltárt szépséget, ragyogást, tudatbővülést és látványt.

A fizikai testet tökéletesen ki kell finomítani. Az elmúlt néhány generáció túlzott húsevésének és általános durvaságának örökletes hatását meg kell szüntetni, az életmód és a táplálkozás tisztaságával. Kuthumi Mester azt mondta, hogy testeinknek mentesnek kell lenni „még a legparányibb szennyfolttól is”. (A Mester lábainál – J. Krishnamurti) A fizikai szennyeződésnek megvan a maga megfelelője az asztrális testben és az elmében is,

és ezért háromszorosan nemkívánatos. Érzelmünket is meg kell tisztítani és ki kell művelni; finomítani kell az elménket, hogy leküzdjük az elkülönültségre, egoizmusra és a kritizálásra való hajlamát, és meg kell tanítanunk az egység tekintetében gondolkodni. Ezen a módon a finom testeink érzékenyek, tiszták és szépek lesznek, és áttetszőek a belső fény számára. (Ezzel a témával részletesebben foglalkozunk a IV. fejezetben.)

5. Minden probléma megoldását megtaláljuk a minden élet egységének felismerésében.

Angyal, ember, állat, növény és ásvány mindnyájan egyek. Az üzenet, amit át kell adnunk a világnak, amely beleesett az elkülönültség „nagy eretnokségébe”, az az Egység. Annak érdekében, hogy ezt az üzenetet továbbíthassuk, nem szükséges szellemi óriásoknak lennünk, nem szükséges beszélni, írni, vagy szervezni tudás, mert ha rendelkezünk a helyes szívvel és hozzáállással és mi magunk már elnyertük az egység felismerésének egy részét, mi mindannyian segíthetünk. Folyamatosan továbbadhatjuk az üzenetet a mindennapi életünkben. Minden, amire szükségünk van, az egy tiszta és szerető szív, a koncentráció bizonyos ereje és az akarat, amely nem tűr el akadályokat.

El kell szakítanunk az alsóbb elkülönült énünkhöz rögzítő kötelékeket és egész életünket testvéreink szolgálatának kell szentelni. Ha egyszer már megpillantottuk az élet egységének csodálatos látványát, földi bánatnak többé nincs hatalma felettünk. Az emberiség nagy Vezetőivel és Tanítóival folytatott munka öröme él a szívünkben és ragyog át szemeinken.

Ők segíteni fognak bennünket növekedni, így egyre hatékonyabb és egyre készségesebb segéddé válhatunk. Az Ő útmutatásuk által megtalálhatjuk a felszabadulás útját és az Ő erejükben mi vezethetjük az emberiséget az ösvényen a felszabaduláshoz és a békéhez.

II. fejezet A SPIRITUÁLIS ÉLET NAPRÓL NAPRA

MINDEN spirituális életre törekvő, az elhatározást követő kezdeti időkben, nagy nehézségeket tapasztal, hogy lefordítsa a spirituális igazságokat az elmélet birodalmából a tényleges napi gyakorlatba. Ennek egyik oka lehet a hittan oktatás, amiben sokan közülünk részesültek fiatalunkban. Abban nevelkedtünk, hogy a vallásos dolgokat a világiaktól különállónak tekintjük. A spirituális életben minden nap egy szent nap, és minden munkát úgy végzünk, mint egy szent kötelességet. Az élethez való hozzáállásunknak egész nap vallásosnak kell lenni, a szó legigazabb értelmében, és már nem választhatjuk el a hétköznapjainkat a vasárnapi életünktől.

Mélyen kell gondolkodnunk ezen a témán és napról napra határozottan végrehajtani, lelkiismeretesen és a kapott tanításoknak részletesen megfelelően. Ezt a végcél figyelembe véve, vegyünk számba minden javaslatot egy olyan könyvből, mint *A Mester lábainál*, és tegyük életünkben élő valósággá. Lehet, hogy gyakran hibázunk, de elhatározással végül sikerrel járhatunk a természetünkben rejlő gyengeségek

megszüntetésében, mert a spirituális ösvényen minket nem lehet legyőzni, hacsak meg nem adjuk magunkat.

A kudarc a napi élet kis dolgaiban kétségtelenül késleltetheti a haladásunkat a Mester lábai felé. Ő a lélek törekvését a fejünk felett égő lángként látja. Ő szeretne válaszolni erre a törekvésre és minket az Ő Szolgálatába fogadni, mert nagy szükség van minden egyes segítőre az Ő világért végzett hatalmas munkájában. Minél lelkesebben lépünk bele a spirituális élet mély áramlatába, Ő végtelenül lelkesebben köszönt minket ott. Ő látja a leendő Adeptust és a szolgálat lehetőségeit mindannyiunkban. Ő ismeri a világ gyötrődését és tudatlanságát. Ő hallja a szenvedés sóhaját, ahogy felhangzik az emberektől és az állatoktól egyaránt az egész bolygón. Ezért, ha bárki a legcsekélyebb reményt is nyújtja, hogy alkalmas a szolgálatra, Ő félúton vár minket, mert a világnak szüksége van ránk. Ezért szokták azt mondani, hogyha az ember egy lépést tesz a Mester irányába, Ő kettőt lép az ember felé.

De Ő szintén látja a béklyókat, amelyek leláncolnak minket, és nagyon gyakran kénytelen várni, amíg mi felszabadítjuk magunkat. Mi nagyon sokszor kirekesztjük magunkat Tőle a személyiségünk korlátai által; bebörtönözve maradunk a mindennapos hibák és a vágyak élvezete miatt, amik számunkra kicsinek és jelentéktelennek látszanak, mégis a ketrec rácsait alkotják, amelyeket törekvésünk szárnyai hiába verdesnek.

A személyiség számára nincs hely a spirituális életben: szintén nincs helye az okkultizmus Ösvényén a gyerekes idioszinkráziának (normálistól eltérő túlérzékenység), a hangulatváltozásoknak, saját vágyaink kielégítésének, az érzelmi kitéréseknek és az emberi élet kicsinyességeinek. Ha az Ösvényre próbálunk lépni ezek legyőzése nélkül, csak bajt és szenvedést hozunk magunkra és másokra, és elkerülhetetlenül kárt teszünk bármely munkában, amiben részt veszünk.

A vadgesztenye hasznos illusztrációt nyújt számunkra a személytelenség szükségességéről. Termését vastag tok vagy héj veszi körül. Az idő múlásával ez a külső héj törékennyé válik, és számos tüskét fejleszt ki. A tüskék megkeményednek, amíg egy védelmező, tövises tokot alkotnak. A kellő időben a gesztenye a földre esik; a héj feltörik és kinyílik, a csillogó termés feltárul. Csak ezután képes a földön fává hajtani.

Az idő a héj feltörésére érkezett számunkra. A személyiségnek, minden tüskével együtt, össze kell törnie. Hajlandónak kell lennünk alávetni magunkat a folyamatnak, csakúgy, mint a vadgesztenye. Nem tudunk az Ösvényen haladni, amíg bármilyen csekély mértékben is, van bennünk a személyes túlérzékenységből, az elkülönültség érzéséből, a rokonszenvekből és ellenszenvekből, a hangulatváltozásokból, a depresszióból és az alacsonyabb én egyéb jellemzőiből.

Ez a spirituális képzés részleteivel való nagyfokú törődés, talán jelentéktelennek és fölöslegesnek látszik a lélek számára, aki gyorsan és lovagi hévvel akar haladni a célig. A spirituális teljesítmény romantikáján tűnődve, azonban nem szabad elfelejtenünk, hogy a spirituális hegység csúcsait csak akkor tudjuk megmászni, ha egyik gyengeséget a másik után folyamatosan felszámoljuk. Amikor az emberi faj spirituális vezetőinek életei

inspirálnak minket és arra törekszünk, hogy a nyomdokaikba lépjünk, nem szabad elfelejtenünk a napi koncentrációt, a minden emberi élvezet szándékos kizárását, a jó tulajdonságok megfontolt felépítését, a szenvedést, a végtelen kimerültséget és a fáradhatatlan erőfeszítést, amellyel mindezt elérték. Naponta, de akár óránként, meg kell fontolni azokat a fő alapelveket, amelyek szerepet játszanak a szellem életében, és folyamatosan arra kell törekedni, hogy átültessük ezeket a tanításokat a gyakorlatba, miközben konkrét kifejezést adunk nekik az életeinkben. Tartsuk meg a romantikát, a csodálatos látványt, de engedjük a belső felismerést hatással lenni a külső életünk tökéletesítésére. Bármit is értünk el a múltban, itt a jelenben félreérthetetlenül ez a dolgunk. Ezen a módon lerázhatjuk a béklyókat, amelyek leláncolnak minket és készen állhatunk megkezdeni a munkát, amivel a Mester vár, hogy a kezünkbe adhassa.

A korlátaink felismerése nagyon komollyá tehet bennünket, de emlékezzünk arra, hogy ez a legnagyobb kaland, amit bárki is vállalhat. Ez egy felfedező út a tudatunk belső területére. Ott vannak csúcsok, amiket meg kell mászni; látkép, emberek, városok, amiket meg kell nézni. A tudás és az erő hatalmas tárházai várnak felfedezésre mélyen bennünk. Fennkölt magasságok derűje vár ránk és ez már talán az Ösvény bejáratánál is tapasztalható, ami a hegytetőre vezet. Ezért engedjük, hogy intenzív öröm, amely a végcél elképzeléséből ered, áthassa az önképzés unalmas munkáját. Dolgozzunk minden nap és órában, mint egy nagy művész, telve az előrelátás inspirációjával és a megvalósulás örömeivel, munkálkodjunk alsóbb természetünkön, mint egy szobrász a márványtömbön, amíg a rejtett szépség feltárul.

Az örömet egyesíteni kell a komolysággal és a felelősséggel, amit érzünk. Bár az emberi tényező utat találhat és száz meg egy körülmény késleltethet minket, nincs hatalom a földön, amely meg tudná akadályozni a végső megvalósítást; minket nem lehet legyőzni, mi feltétlenül véghezvisszük, amit akarunk. Az első pillanattól kezdve, amikor erőfeszítést teszünk, predesztináltak vagyunk a célunk elérésére, „a mi bennünk munkálkodó erő szerint” (Pál levele az Efézusbeliekhez 3:20), mert az az Isten ereje.

Az erő bennünk van. A kérdés az energia felszabadítása, nem pedig a létrehozása. Rendszeres meditációval bepillantást nyerhetünk a lélek hatalmába; megláthatjuk az emberi tökéletesedés célját és fokozatosan ráébredhetünk a hatalmas erő megvalósítására, amely a rendelkezésünkre áll. Ha egyszer ezt elértük, minden kétség és a sikertelenség minden érzése eltűnik. Az ego, az igazi ember, uralkodik döntően. Az Atma mindenható fehér tüze (a legmagasabb spirituális princípium az emberben) mindannyiunk mögött ott van, és mi előhívhatjuk és felszabadíthatjuk, amikor a mindennapi élet problémáival és feladataival szembesülünk, és amikor az önképzés nehéz munkáját és az eddig elhanyagolt tudathordozók tökéletesítését végezzük, amelyekben ezeket a feladatokat végre kell hajtani. Mert ez az erő ellenállhatatlan és örömet visz a munkánkba, hogy majdnem táncra perdülünk az életen átvezető úton. Bár bánat és nehézség vesz körül mindenkit, aki komolyan törekszik a Fény felé, a kaland öröme és romantikája meghaladják a szenvedést.

Minden csapásból és megpróbáltatásból kovácsoljunk új fegyvert, egy kardot, amivel harcolunk, legyőzzük a gonoszt és elvágjuk a lelket leláncoló béklyókat. A Mester vár

ránk, hogy szabadok legyünk és segítsünk neki. A spirituális akarat ereje bennünk van és mi erre az erőre támaszkodhatunk, ösztönözve és eltökélve, hogy szabadon élhessük a spirituális életet és teljesen engedelmeskedjünk a törvényeinek, még a „napi teendők, a közfeladat” ellátása közben is, amelyik olyan nagy részét teszi ki életünknek.

III. fejezet KILENC FONTOS PONT A SPIRITUÁLIS ÉLETBEN

1. Rendszeres pártatlan és tárgyilagos önellenőrzést kell végezni.

A napi meditációk során szisztematikus alaposan kell keresni a szív mélyén, hogy megtaláljuk hibáink és kudarcaink okait. Az aspiránsnak egész életét rendszerbe kell foglalnia és törekednie arra, hogy minden gondolata, érzése és cselekvése megfeleljen az általa követett ideálnak. Testi energiáinak használatát úgy kell szabályoznia, hogy szándékosan kiválassza azokat a tevékenységeket, amelyek közvetlenül az általa kiválasztott célhoz vezetnek. Mindennapi életében a cselekvés, az érzés és a gondolat rendszeres felülvizsgálata alapvető fontosságú, ha a célt el akarja érni.

2. Derítsük fel a hibáinkat és hiányosságainkat, és amelyeket a vizsgálataink feltárnak, azoknak keressük meg a forrását a belső természetünkben, és válasszuk ki a legjobb módszert a megszüntetésükre.

A gyengeségről mindig kiderül, hogy az az erény hiánya miatt van. Például, vegyük az aggodást, amely a félelemtől keletkezik. Ha azon kapjuk magunkat, hogy folyamatosan aggodunk, akkor meg kell próbálnunk hitet és bátorságot beépíteni a saját karakterünkbe. Hiábavaló számunkra, hogy megpróbáljuk az Ösvényre lépést anélkül, hogy biztosak vagyunk benne, hogy a dolgok rendje tökéletes és mindent tudó. Az aggodalom és a depresszió Isten bölcsességének az elutasítását jelenti az Ő univerzumának tervezésében és irányításában. Ezeket ki kell cserélni a feltétlen hitre és a teljes bizalomra Benne.

Az ön-központúság egy gyakori hiba, amelybe hajlamosak vagyunk beleesni. Mindannyian hajlunk mindenre az arra való személyes reagálásunk szerint gondolni. Így a világegyetemünk mindenben énközpontúvá válik. Valójában azonban nincs önálló énünk, mert amit mi annak gondolunk, igazából az csak egy árnyék, amit a nagy fény okoz; a fény a valóság, nem pedig az árnyék, amelyet az vet. Le tudjuk győzni saját egónkat meditáció által, amely visszavezet a valósághoz és a nagy Énnel való egyesüléshez, akinek egy kifejeződése és egy része vagyunk. Hasonlóképpen az összes hiányosságunkat meg lehet szüntetni, ha olyan tulajdonságokat vagy erényeket építünk, amik hiányoznak belőlünk.

3. Fordítsunk napi és óránkénti figyelmet a magatartás, a beszéd, az érzés és a gondolat folyamatos felülvizsgálatára, miközben állandóan ellenőrizzük a lazaságot, a tisztátlanságot, a durvaságot, az alaphang általános hiányát és bármilyen más a rendszeres vizsgálat által feltárt hibát.

Nekünk akarattal kell a karakterünket egyre közelebb és közelebb formálni az ideálshoz, amely az „éljünk nemesen” mondás által jutott kifejezésre. (lásd J. Krishnamurti műveiben.) Az egész életünk alaphangját folyamatosan kell finomítani, amíg a természetünk minden szempontból igazán spirituálissá válik. Olyanná kell válni, mint egy fa, amely minden fénysugárra reagál, amely kileng a felső légrétegekben elhaladó minden fuvallatra, meghajlik a felsőbb erő hatására, de mindig kiegyenesedik a végén és a földön biztosan és mozdíthatatlanul áll. Érzékenynek kell lennünk a lélek minden rezdülésére, de sziklaszilárdan ellenállni az alsóbb természetből érkező sugallatoknak.

Fel kell fedezni, és ki kell fejezni a belső adeptust; fel kell ismerni, hogy már létezik az örök Most-ban, és hogy a Mester mindig azt a tökéletes embert látja bennünk. Talán még előre is küldhetjük a gondolatainkat, és megpróbálhatunk az adeptussá válás tudatában élni, látván a sugarat, amelyen áll, arra törekedve, hogy egy pillantást vethessünk a külsejére, inspirációt és erőt merítsünk tőle, és megpróbáljuk felismerni, hogy a Logosz tudatában, már elérte a tökéletességet. Ez az adeptus húz magához minket örökké és mindig, mert mi annyira vagyunk a jövőnk eredménye, mint amennyire a múltunké. (lásd Annie Besant tanításaiban.) Ennek az igazságnak a felismerése segít megtisztítani és tökéletesíteni mindennapi életünket.

4. Folyamatosan ismételjük meg az önmagunk felajánlásának szertartását. Naponta és óránként újítsuk meg az egész életünknek az Úr szolgálatának történő szentelését. Éljük ennek a felajánlásnak a fényében.

Mint a tanítványoknak a régi időkben, nekünk is tudnunk kell, hogy az Úr keze van rajtunk, és hogy az Ő hatalma támogat minket minden vállalkozásunkban. Nekünk is az Úr elkötelezett szolgálóivá kell válnunk.

5. Végezzünk rendszeres meditációt.

Ez négy elemből áll:

(a) Meditáció a tudatosság bővítése felé és a spirituális igazságok felismerésének elmélyítése érdekében.

(b) A tudathordozók finomítása céljából.

(c) Az erények elsajátításához és minden gyengeség feletti uralom megszerzéséhez.

(d) A szeretet kisugárzásához az egész világra. (Lásd az „Első lépések az úton” című könyvem, 2. kiadás, 25. oldal)

6. Törekedjünk a Krisztus valódi létezése élő felismerésének elnyerésére, úgy is, mint az isteni és tökéletes tudat minden emberben, és úgy is mint a Nagy Világtanító és az emberek Megváltója.

Aki „illeté az ő ruhájának szegélyét” (Máté 9:20), folyamatosan elér Hozzá, eggyé válik Vele és mindig az Ő jelenlétében él, ezért ez legyen a mi állandó törekvésünk.

7. Részesüljünk az Úr jelenlétében és áldásában, mintha Ő valóban egész idő alatt, mindenhol élőben jelen lenne.

A mindennapi világban mi mindig a Szentek Szentjén belül vagyunk. Minden hely ahova belépünk és minden személy, akivel találkozunk, megkaphatja az Ő áldását rajtunk keresztül. Tudatunk egy részének az Ő jelenlétében kell tartózkodnia és a másik résszel kifelé kell fordulnunk, hogy érzékeljük és enyhítsük a világ szükségleteit. Ebből csak nagyon keveset szabad hagyni, ha egyáltalán bármennyit, magunkra irányulni.

8. Folyamatosan keressük a szolgálat szélesebb területeit és az új lehetőségeket az Úr áldásának és gyógyító szeretetének világra árasztásához.

Hagyjuk, hogy az Ő szeretete állandóan áramoljon szívünkbe. Ha az angyalok segítségéhez folyamodunk, ők meglepésük ezt a szeretetet és vállalják a küldetést, hogy eljuttassák a gyógyító áldást az egyénekhez, csoportokhoz, helyekhez, vagy bárhova ahol szükség van rá. (Lásd a II. részt)

9. Különösen azt a három erényt építsük be a karakterünkbe, amelyek a spirituális élet alapját képezik.

Törekedjünk minden dologban *erősnek, alázatosnak és tisztának* lenni.

IV. fejezet ÖNFEGYELEM

AZ egymást követő életeken keresztül, több ezer éven át reménykedtünk és terveztük, hogy a világtörténelemnek ebben a korszakában születünk meg; mert most a spirituális élethez vezető Ösvény kapuja szélesre van tárva, és a Nagy Tanító ismét eljött az Ő világába. A karmánk hozott minket a megtestesülésbe ebben az időben, ezáltal óriási lehetőséget biztosítva számunkra a gyors fejlődésre.

Az utolsó nagy esemény az életeinkben az individualizáció volt, amikor átléptünk az állatvilágból az emberi létbe. A következő az Első Beavatás elérése lesz. Ez a lehetőség csak akkor nyílik meg előttünk, ha elfogadjuk a Nagy Lények felénk nyújtott kezeit.

A rendszeres gyakorlást rendkívül hasznosnak fogjuk találni, mert összhangba hoz minket a spirituális élettel és elég erőssé tesz bennünket, hogy elviseljük annak feszültségét, valamint alkalmassá tesz a Világtanító szolgálatára. Egy egyszerű, de hatékony tantervet ismertetek példaként, amelyből a tanuló kialakíthatja a saját temperamentumának megfelelő módszert.

Este, lefekvés előtt, tanuljunk meg egy verset a következő napra a Napi Meditációk „A Mester lábainál” (írta: Egy szolgáló - A Server) című könyvből.

Reggel, felkelés után, meditáljon ezen a versen és a könyvben leírt, az adott hétre szóló gyakorlaton, valamint az erényen, ami arra a hónapra szól és itt lejjebb található, legalább öt percen keresztül. Törekedjünk az erényt beépíteni a karakterünkbe és határozzuk el, hogy a nap folyamán ez fog átragyni minden tevékenységünkön. Gyakoroljuk a Szeretet kisugárzását az egész világra. Hagyjuk, hogy a szívünk kinyíljon, mint egy rózsza és próbáljuk a szeretet hatalmas áradatát azon keresztül rázúdítani a megnyilvánult világ minden életformájára.

Napközben, idézzük fel a tanultakat és mondjuk el a Csillag Invokációt vagy egy Béke Imát. Ismételjük meg a Szeretet kisugárzását.

Este, tekintsük át az egész napot, nézzünk meg minden cselekedetet az ideál fényében. Pártatlanul vizsgáljunk meg minden hibát és szilárd eltökéltséggel határozzuk el, hogy nem fogjuk megismételni. Végezzük el újra a Szeretet kisugárzását. Elalvás előtt helyezük magunkat a Mester védelme alá és törekedjünk Őt szolgálni, mialatt alvás közben a testen kívül tartózkodunk.

AZ ERÉNYEK LISTÁJA HÓNAPOK SZERINT	
Január	Bátorság
Február	Megfontoltság
Március	Nagylelkűség
Április	Önfeláldozás
Május	Egyensúly
Június	Kitartás
Július	Önzetlenség
Augusztus	Részvét
Szeptember	Udvariasság
Október	Elégedettség
November	Türelem
December	A Beszéd ellenőrzése

V. fejezet A TUDATHORDOZÓK KÉPZÉSE

MIALATT képezzük és finomítjuk a fizikai és a finomabb testeinket fontos, hogy ne tegyük azokat az ellenségünké, mert ha sikert szeretnénk elérni, szükségünk van az együttműködésükre. Néha előfordul, hogy testeink a legnagyobb ellenségeink lesznek, amikor megkísérlünk az Ösvényre lépni. Ennek az egyik oka az, hogy az egónk számára az anyagba történő alászállás folyamata befejeződött; elhagytuk a legmélyebb és leginkább materiális pontot a mi hosszú zarándoklatunkban és most az evolúció felfelé tartó ívén haladunk. Azonban az anyag, amelyből testeink állnak, még mindig a lefelé menő ívén van és ezért kényszerrel érez a nagyobb sűrűség, anyagosság és durvaság felé tartani. (Annie Besant, C.W.Leadbeater és más teozófus írók tanításai alapján.)

Az ego és a teste közötti konfliktus, a felfelé és a lefelé ható kényszer miatt, tovább bonyolódik minden test félig-öntudatos entitásának jelenléte által. Ezt az entitást test-

elementálnak nevezik és ez a test minden egyes egyedi sejt-öntudatának az összegzése. Ennek a lénynek az evolúciója azon alapul, hogy megtanuljon reagálni a durvább és anyagibb rezgésekre. Ennélfogva ez a testnek további anyagiságra irányuló hajlamot kölcsönöz. Ez az elementál tevékenyen részt vesz a test minden félig-tudatos és tudattalan működésében. A fizikai testben ebbe beletartozik a szívverés és a vérkeringés; sőt az összes funkció, amely a mi tudatos figyelmünk nélkül zajlik. Ahogy az evolúciónk folytatódik, a test-elementálnak egyre növekvő mértékben kell az irányítást átvennie és a tevékenységeink közül többet és többet kell magára vállalnia. Az elme ekkor szabaddá válik a magasabb síkokon végzendő munkára.

Az asztrális elementál élvezi az erőszakos és durva rezgéseket. A mi feladatunk az, hogy féken tartsuk és uraljuk ezt az érzelmi izgatottságra való hajlamot. A mi másik határozott feladatunk, mint emberi fajnak, hogy finomítsuk testeink anyagát, jobban alakíthatóvá téve a gondolat számára és így előkészítsük azt az egók részére, akik későbbi körökben követnek minket. Mint a régi időkben, amikor egy előző hierarchia előkészítette testeink anyagát számunkra, most nekünk kell cserében felgyorsítanunk minden síkon az atomok fejlődését azok számára, akik utánunk használni fogják azokat. Mi ezt teljesen természetesen tesszük, amikor arra használjuk az anyagot, hogy megformáljuk tudathordozóinkat. Azonban nagyon felgyorsítjuk ezt a folyamatot, amikor gyakoroljuk a meditációt. Ezáltal kényszerítjük testeink anyagát, hogy növekvő gyorsasággal rezegjen – ahogy a meditációban tesszük –, amivel gyorsítjuk a fejlődését és finomítjuk a természetét, így fogékonyabb lesz az egyre magasabb szintű rezgésekre.

Az atomok, amelyek a Mesterek testeit alkotják, nagyon magasan fejlettek. Észrevehető a történelem tanulmányozása során, hogy a nagyszerű emberek testeik gyakran eltűntek, így nincs nyom vagy feljegyzés temetkezési helyükről. Énókh, Mózes, Illés, Jézus és Rákóczy Mester több inkarnációban is (lásd *A keresztény ünnepek rejtett oldala*, C.W. Leadbeater, kiadó: St. Alban press, Sydney) úgy tűnik mind eltűntek haláluk után. Az Ő testeik anyaga igen magasan fejlett, ezért rendkívül értékes volt. Minden biztonnal megőrizték, mert okkult szempontból gazdaságtalan lett volna, ha engedik feloszlani. Azt mondják, hogy az Úr Buddha testét is megőrizték és legalább egyszer újra használták, mióta Ő elhagyta azt. Valószínűleg ez a nagyszerű elv az alapja a bebalzsamozás szokásának, amit az egyiptomiak is végrehajtottak. A későbbi időkben ennek a tudásnak a valódi jelentése elveszhetett és már csak a test egy részét konzerválták.

A testek uralmának titka a különválás. Legyőzhetjük azokat, ha kivonulunk belőlük és rajtuk kívül megerősítjük az egónkat. Az egész evolúciónk hosszú útja alatt ahhoz voltunk szokva, hogy testeinkkel azonosítsuk magunkat és úgy tekintünk azok vágyaira, mint ami a miénk. Most, hogy reméljük, gyorsan elérjük az út végét, nekünk el kell határolnunk magunkat a testeinktől és azok vágyaitól. Amikor érezzük a sürgető igényt a vágy kielégítése iránt, nekünk azonnal fel kell ismernünk azt tisztán testi tevékenységként, amihez az egónak nincs köze. Szinte azonnal csökken az ereje és akkor az egót rávehetjük, hogy összpontosítson és lecsendesítse a lármázó hangot, amíg állandó és folyamatos törekvés által, az a hang örökre elhallgat.

Az ideális fizikai test legyen erős, egészséges, kifinomult és fogékony; az érzelmi test legyen érzékeny, tiszta és áttetsző; a mentális test legyen harmonikus és stabil, mégis a legteljesebb mértékben rugalmas. Ezekon az ideálokon felül minket megértésnek kell eltöltenie; inkább a bölcsességet keressük, mint a tudást; inkább az alapelveket keressük, mint a tényeket; és tanuljuk meg használni az intuíciónkat, hogy többé ne kelljen egyedül az analitikus gondolkodásra, beszélgetésre és érvelésre támaszkodni.

Krishnamurti azt mondja, ahhoz hogy ezt elérjük először is előítélettől mentesnek kell lennünk; másodsor elégedetlennek kell lennünk, ami felkelti a változás, reformálás vágyát; és harmadszor a szívünk és az elménk legyen egyszerű. Az elme végső célja, azt mondja, az én megtisztítása, az egyéni egyedülállóság fejlesztése; az érzelmeknél az, hogy mérhetetlen szeretettel rendelkezünk és mégis elfogulatlanok legyünk; a testnél pedig a szépség, kifinomultság, műveltség és a jó magaviselet – „mert a viselkedésben lakozik a tisztesség”. (J. Krishnamurti tanításaiból.)

Ahhoz, hogy ezeket az ideális körülményeket elérhessük, mi nem gyengíthetjük befolyásunkat testeink felett élvhajhászással és nem tehetjük azokat az ellenségünké túl sok aszkézissal és esztelen önfegyelemmel, hanem inkább nyerjük el az együttműködésüket minden dologban a középút választásával.

VI. fejezet SPIRITUÁLIS REALIZMUS

(J. I. Wedgwood tanításaiból)

Amint az előző fejezetben láttuk, sem a fizikai test, sem a fizikai elementál nem engedelmeskedik szívesen az irányításnak: nem akarják, hogy meditáljunk, vagy spirituális életet éljünk. Mi folyamatosan tudatában vagyunk annak, hogy azok ellenállnak a kísérleteinknek ezekben az irányokban. Szeretnének mozogni, táplálkozni vagy aludni, élvezkedni és izgalomba jönni; valójában bármit, csak azt nem, hogy az élet visszavonuljon belőlük a magasabb öntudatba. Azonban, ha sikerrel akarunk járni a keresésünkben, meg kell nyernünk a hűségüket és az együttműködésüket.

Szilárd kitartással a test fokozatosan alázatossá fog válni, hogy azt az akarat segítségével tetszés szerint hozhassuk bármilyen hangulatba vagy bármilyen fajta munkára használhassuk. Amíg ez az idő eljön, a fizikai test nagyon komolyan tud és fog megakadályozni a munkánkban. Ez részben azért van, mert mi túl sok tudatot helyezünk bele, amikor a testeinkkel azonosítjuk magunkat.

Minden alkalommal, amikor ezt tesszük, növeljük az ellenállásuk erejét. Minden alkalommal, amikor úgy gondolunk magunkra, mint halhatatlan szellemre, visszavonjuk a tudatunkat belőlük, és ezáltal gyengítjük az ellenállásuk erejét.

A testnek olyannak kellene lennie, mint egy ceruza – egy önműködő szerkezet – semmi több. Egy egyszerű eszközzé kell válnia, amiből teljesen hiányzik a saját akarat. Semmilyen ösztönzés, amely a legkisebb mértékben is zavarhatna minket, nem származhat soha belőle. Öntudatunknak csak egy kis része legyen szükséges a hatékony

működtetéséhez; a nagyobb rész – a többi 99% – leginkább természetünk innenső részében lehessen.

Azt mondták, hogy minden okkultizmus alapja az önmagunkról való elfelejtkezés. Ki kell művelnünk magunkban az önzetlenséget. Elvégre nem is vagyunk olyan nagyon fontosak; a mi szerepünk a világban nagyon kicsi; olyanok vagyunk, mint a kavicsok a tengerparton. Az igaz, hogy segítünk az egészet teljessé tenni, és mint egy darab mozaik, hozzájárulunk a kép színéhez, de ezt leszámítva az egyéni értékünk valóban kicsi. Ha ezt felismerjük, akkor el fogjuk veszíteni a saját fontosságunk érzését, amellyel oly sokan közülünk át vannak itatva. Az ön-központúság egy nagyon nagy akadály az Ösvényen. Amikor már megszereztük az önzetlenség mentális beállítottságát, azt fogjuk találni, hogy ez akkorra a test számára is nyilvánvalóvá vált, amelyik ezután kevésbé képes megakadályozni a munkánkban.

Bizonyos temperamentumú emberek számára mindez, a részletekkel való törődés úgy tűnhet, hogy a spirituális élet és az önképzés némileg olyan, mint egy mechanikus folyamat, ami ellentétes az egyszerűség ideáljával, ahogy azt korábban beállították előttünk. A kifogás teljes mértékben érvényes és kétségtelen, hogy az ilyen természetű emberekre ez a fajta bemutatás nem fog hatást gyakorolni.

Másfelől viszont, mi sokféle temperamentumhoz tartozunk és a fejlődés sokféle fázisán haladunk keresztül, ahol elkerülhetetlennek látszik, hogy valamikor figyelmet fordítsunk az önképzés részleteire és az emberi felépítés tudományára, amely nélkülözhetetlen. Szintén jöhetnek olyan idők, amikor ez feleslegessé válik, vagy akár megakadályozhat bennünket a gyors repülésben, amikor arra törekszünk, hogy a forma és az árnyék birodalmából átjussunk a valóság szívének legközepébe.

Még ha a repülés már meg is történt, – ennek meg kell történnie, és olyan sokszor kell megismételni, hogy megtanuljunk örökké a Fény és Igazság földjén tartózkodni – akkor is szükségesnek fogjuk találni, hogy valamennyi tapasztalatunkat, ami spirituális és okkult, teljesen valóságossá tegyünk mindegyik síkon, amelyen dolgozunk. Nekünk valójában *spirituális realistává* kell válnunk. Napjaink nehéz helyzetei azt mutatják, hogy inkább ilyen típusú emberből kellene több, és nem pedig olyan filozófusokból, akik a világtól visszavonulnak, hogy a költészet és a filozófia birodalmaiban éljenek.

Bármennyire nagyszerű lehet a munkájuk a magasabb világokban, csak kis részt vállalnak a fizikai életben. A spirituális realista azonban mindent lehoz a gyakorlatias mindennapi életbe; ő a filozófiáját és a tanításait a világ problémáira alkalmazza és minden képességével a megoldásukat keresi.

Kapcsolatunk a fizikai síkkal például és az emberekkel, akik között élünk, rendkívül fontos. Elengedhetetlen, hogy a harmónia erős központjává váljunk, így a diszharmónia rezgéseinek lehetetlen legyen hatniuk ránk. Annyira boldognak, derűsnek, kiegyensúlyozottnak és udvariasnak kell lennünk, hogy még a rossz modorú és mogorva emberek is illedelmesen viselkedjenek a jelenlétünkben. A magatartás sokkal nagyobb szerepet játszik a spirituális életben, mint ahogy azt néha felismerjük. Az önuralom,

udvariasság, tapintat és mások figyelembe vétele hozzájárulnak ahhoz a kifogástalan modorhoz, amely a bennlakozó Isten felismeréséből és tiszteletéből ered mindenkinél, akivel kapcsolatba kerülünk. Ezek a tulajdonságok fénylenek teljes tökéletességben a Nagy Lényekben. Ezért jól tesszük, ha utánozzuk Őket, és mindig udvarias és harmonikus a kapcsolatunk embertársainkkal.

Ha emlékszünk, hogy Isten bennünk lakik és hogy az Úr szolgálója, a Bölcsesség Mestereinek követője igyekszünk lenni, akkor ott bizonyosan lennie kell valamiféle királyi minőségnek és egy igazi nemességnek a viselkedésünkben. Mégis milyen könnyen elfelejtjük a magas elhivatottságunkat! Milyen hamar elvesztjük a spirituális élet atmoszféráját vagy a vallásos, illetve szertartásos összejövetelek hatását és újra elmerülünk a hétköznapi ügyekben! Vajon rájövünk-e, hogy milyen gyorsan húzódunk vissza az ön-központúság páncéljába és pletykálkodunk inkább vaktában, bohéman, néha nemtörődöm, meggondolatlan módon, vagy akár csiszolatlan szavakkal? Elfelejtettük az Istent, az Úr királyi voltát, az Ő magasztosságát és az Ő erejét.

Meg kell próbálnunk tehát, hogy megtartsuk az Ő jelenlétének élő tudását, a spirituális összejövetelek, istentiszteletek vagy szabadkőműves szertartások atmoszféráját, és ezáltal elérni egy nemes magatartást és egy méltóságteljes hozzáállást az élethez.

Ez a törekvés gyönyörűen fejeződik ki a következő Egyházi imában:

„Mi, akiket mennyei adományaid felüdítettek, kérünk Téged Urunk, úgy zárjuk szívünkbe kegyelmedet, hogy szüntelenül megnyilvánuljon életünkben; Krisztus Urunk által. Ámen.”

Valamint a közgyónás záró mondataiban: „hogy az örök világosság fénye töltsön el bennünket, hogy hatalmad szeplőtlen tükre és jóságod képmása legyünk. Krisztus Urunk által. Ámen.” Amikor úgy érezzük, hogy egyfajta felemelkedettség és spirituális nagyság érzése tölt el bennünket, próbáljuk megtartani és állandó minőségként beépíteni a karakterünkbe. A nemességnek kellene az Úr szolgálói közül mindegyiket jellemeznie, amint ők a világ emberei között mozognak. Ezért legyünk nemesek, emelkedett gondolkodásúak és udvariasak. Élünk, mint királyok, mint isteni egók, nagyszerű és istenszerű módon, mert ahogy az Úr eljövetele közeledik, ott legyenek azok a nemes szolgák körülötte, akik igazán méltóak lesznek, hogy szolgálják Őt a Földünkért szóló nagy küldetésében.

Ennek megvalósítása érdekében nekünk a példaképek keresésében erősen gyakorlatiasnak kell lennünk és a spirituális törekvéseinknek kifejezést kell találniuk az életünk mindennapi ügyeiben.

VII. fejezet MEDITÁCIÓ A SZÍVBEN

(J. I. Wedgwood tanításaiból)

A szívbe való visszavonulás gyakorlása az egyik leghasznosabb fajta meditáció. A szeretet az alapja minden munkánknak és a szívbe való visszahúzódnak által előhívhatjuk

az összes szeretetet, amely bennünk van. Ezen túlmenően lehívhatjuk személyes természetünkbe a legfőbb szeretet erejét és minőségét, ami a Krisztus öntudat jellemzője.

Az a képesség, hogy visszavonuljunk a szívbe – nem a fizikai szívbe, hanem az aura azon területére, amely megfelel neki –, sokkal inkább függ a módszertől, mint az igyekezettől és az erőfeszítéstől. El kell sajátítani azt a jártasságot, hogy hagyjuk a tudatunkat a szívbe süllyedni, meg kell tanulni az aura minden erejét befelé húzni és ott összpontosítani azt. Ez adja meg a visszavonulás érzését a külső világból a tökéletes elvonultság és békesség helyére, ahol eljuthatunk a Mester jelenlétébe és vele összhangba kerülhetünk.

Ha rendszeresen gyakorolunk, szert teszünk az ügyességre, hogy könnyedén át tudjunk menni a tudat különböző szintjeire, vagy állapotaiba. Ez része az okkult élethez szükséges képzésnek. Meg kell tanítanunk a különböző testeinket egymástól független, önálló tudathordozóként működni, így lehetővé válik számunkra bármikor, bármelyikbe fókuszálni a tudatunkat és abban a munkánkat végezni. Ekkor képesek leszünk meditálni és dolgozni a szívben, a fejben, az asztrális, a mentális, a kauzális, vagy a buddhikus síkon (teozófiai kifejezések a magasabb én tudathordozóinak és a Krisztus öntudatnak a megjelölésére) az akaratunk segítségével.

Kevésbé valószínű, hogy az újonc kárt tesz magában, amikor ezt megpróbálja, ha a szívben meditál és nem pedig a fejben. A szív lüktetése azonnal vészjelzést ad, ha túlzott a megterhelés, vagy nem teljes az ellazulás. Ha ezt tapasztaljuk, bölcs dolog pihenni egy időre, majd a meditáció folytatása előtt nagyobb gondot fordítani a megfelelő ellazulásra. Célszerű időnként megszakítani a meditációt és ellenőrizni a testet, hogy az tökéletesen nyugodt és ellazult-e. Sohasem szabad a tudatunkat bármely fizikai szervre vagy szervbe összpontosítani, különösen nem a solar plexus-ra (más néven napfonat, amely a gyomorszáj tájékán található). Mindannyiunkat nagyon komolyan figyelmeztetnek, hogy óvakodjunk ettől a veszélyes eljárástól. (Lásd Annie Besant: Bevezetés a jógába, 30. oldal)

Amikor visszavonulunk a szívbe, ezzel együtt valójában visszavonjuk az öntudatunkat és az auránk erőit is a szív éterikus központjába. Ekkor az egész természetünk felfrissül és megvilágosul, ami után megengedhető az aura kiterjesztése és erőinek szabad áramlása, buddhikus életerővel feltöltve, amelyet kaptunk, és amelynek csatornájává váltunk. Megtehetjük azt is, ha szeretnénk, hogy a Mesternek a szívben való jelenlétére gondolunk és az Ő szeretetére; amint csordultig tölt és átalakít minket a hatalmával. De gondolhatunk a szívre, mint egy csodálatos rózsára, amely szélesre nyílik, mély együttérzéssel a világ irányába. A szíven keresztül, amelyet így szélesre tártunk a világ szenvedéseire, a Mester szeretete áramlik át. Az Ő hatalma és áldása fog rajtunk keresztül, rózsaszínű és arany folyamként átáradni és beborítja mindazokat, akiket szeretnénk szolgálni. Ha egyszer megtaláltuk a Mestert a szívben, testvéreinket is bevonhatjuk az Ő szent jelenlétébe, hogy ők is mélyet kortyolhassanak az Ő szeretetének forrásánál.

Az ebben a törekvésben elért siker a természetünk erőinek egyesítését követeli meg. A normális emberi lény egy nagyon összetett egyén. Természetét annyira megváltoztathatják a külső körülmények, vagy olyan hangulatok, mint a depresszió, félelem, szomorúság, aggodalom vagy a szorongás, hogy átmenetileg szinte felismerhetetlenné válik. Természetünknek ezek a különböző oldalai auránkat számos részre osztja, és azt okozza, hogy ezek a részek önálló életet élnek, függetlenül a teljes aurától. Például, amikor fizikailag fáradtak vagyunk, ez a fáradtság az auránkban fakó szürke anyagú felhőkként, vagy lebegő foltokként mutatkozik, amelyek néha eltömítik az erő központjainkat, amitől az egész aura külső széle fakó és átláthatatlan lesz. Ha megtanuljuk egyesíteni az auránk erőit, és irányítani őket, meg tudjuk akadályozni ezeket a változásokat és el tudjuk kerülni a spirituális csatornák ideiglenes bezáródását. A meditáció a szívben elárasztja az aurát a szeretet, együttérzés és a világ szenvedései iránti mélységes könyörület rezgéseivel. Amint ez az erőhullám végigsöpör rajtunk, természetünk minden ereje egyesül, felszabadul és sokkal inkább irányíthatóvá válik.

Amikor a test nyugodt és mi visszavonultunk a szívbe, lehetségesnek fogjuk találni a tudatunk egyesítését a Mesterével. Az ebben a törekvésben elért siker az önmagunkról való elfeledkezést követeli meg, egy olyan tulajdonságot, amit a legtöbbször számunkra nagyon nehéz megvalósítani: Ehhez elengedhetetlen, hogy teljesen kibújjunk a páncélunkból, de csak kevesen vannak olyanok, akik ezt valójában meg is teszik. Ha megvizsgáljuk magunkat, rájövünk, hogy csaknem teljes egészében a saját gondolataink, ötleteink, eszméink, személyes sajátosságaink és kicsinyes vágyaink kielégítésének páncéljába bezárva élünk, valamint olyan szokásokat alakítottunk ki, amikhez ragaszkodunk. Néhány ember egész életében magával cipeli ezt a felesleges poggyászt.

Ezek a kis jellemvonások, személyes hajlamok és viselkedési sajátosságok, amelyekről úgy gondoljuk, hogy éppen csak a személyiségünket alkotják, valójában akadályokat képeznek körülöttünk, amelyek elzárnak minket a világtól és a Mester jelenlététől. A pszichoanalitikusok komplexusoknak hívják ezeket. Mindtől meg kell szabadulnunk, mert nem vihetjük be egyiket sem a Mester jelenlétébe. Oda olyan tisztán kell mennünk, mint egy kisgyermek, semmi mást nem vihetünk, csak a bennünk lévő halhatatlan szellemet, a lángoló odaadást és a kimeríthetetlen szeretetet. Amikor a személyiségünk páncélja összetörik és az Ő lábai előtt hever, akkor mi kiegyenesedve állhatunk, a kereszt jelét vetve magunkra, majd beléphetünk a Mester jelenlétébe és el tudjuk viselni a tekintetét, ahogy szemtől szembe látjuk Őt.

Ha képesek vagyunk elérni az önmagunkról való teljes elfeledkezést, akkor a meditáció a szívben az Ő jelenlétének nagyszerű felismerését eredményezi: Igazi egybeolvadás Vele mindig azt jelenti, hogy a személyes én meghalt; valamint azt is jelenti, hogy megtanultunk Érte és a világért élni; és azt is jelenti, hogy mindinkább Hozzá kívánunk hasonlatossá válni és egyre kevésbé hasonlítunk régi önmagunkhoz. Nagyon kevés ember áll készen arra, hogy hajlandó legyen lemondani az énjéről; ők ragaszkodnak mindahhoz, amit életük eddigi éveiben maguk köré építettek. Talán ez az oka annak, hogy jelenleg olyan kevés ember találja meg az Ösvényt, amelyen a tökéletesség felé haladhatna.

Sok módszer van, amivel az önmagunkról való elfeledkezés ideálja elérhető. Például a zene használható arra, hogy összhangba hozza a természetünk erőit, egyesítse őket és kiemeljen minket önmagunkból. Egy koncertet, egy operát, vagy az otthoni zenehallgatást élvezhetjük a tudatunk egy részével, miközben a másik résszel arra törekedhetünk, hogy a Mesterrel való egybeolvadás mélyebb átélésére tegyünk szert.

Egy szép táj, képek, egy fénykép valamelyik példaképünkről, a Mesterek vagy az Úr portréja nagy segítségünkre lehet, hogy elfeledkezzünk magunkról és közelebb kerüljünk a Mester szélesebb körű tudatához.

Van egy egyszerű, kezdeti lépés, amit gyakran figyelmen kívül hagyunk. Ez pedig az elme vidám beállítottságának elérése. Ha a Mesterek tudatát megérintjük, még ha csak kevéssé is, az első benyomások közül az egyik az, hogy Ők a boldogság, a megingathatatlan öröm és az isteni derű állapotában vannak. Senki sem kívánhat depressziós, szomorú és szorongásos hangulatot vinni abba a dicsőséges tudatba. Nekünk először emelkedett kedélyállapotba és vidám szemléletbe kell hoznunk magunkat. Miután az auránk egységes és minden erőnket összeszedtük, akkor összpontosíthatjuk azokat a szívben és akkor juthatunk a Mester jelenlétébe. Csalhatatlanul meg fogjuk találni Őt ott, ha el tudtuk feledni magunkat.

Ha rendszeresen gyakoroljuk ezeket a dolgokat, fokozatosan elérjük a magasabb tudatállapotba való visszavonulás képességét. Ráadásul tapasztalni fogunk egy folytonos sóvárgást, hogy ha csak rövid időre is, de visszahúzódjunk az öröm és a béke állapotába, ahol a külvilág partjait ostromló hullámverés és a földi élet tengerének vadul kavargó örvényei nem hallhatók és érezhetők. Csodálatos felfrissülés és az élet megújulásának érzete minden alkalommal együtt jár ezzel. Ezért jó, ha szokásunkká válik visszavonulni a lélek csendes zugaiba, amint lehetőség van rá, akár a zene, képek, egy táj, vagy a naplemente szépségeinek segítségével, amelyek révén felemelkedhetünk az alacsonyabb énből a magasabbhoz.

A meditáció nem olyan dolog, amit csinálunk; ez egy állapot, amibe belépünk, egy tudatállapot, amit önmagunkban idézünk elő. A magasabb öntudatunk egy része mindig a meditáció és a kontempláció állapotában van. Az Isten aki mi vagyunk, örökké látja a mi Atyánk arcát, aki a mennyekben van. Be kell lépniünk a magasabb tudatállapotba és a meditációban részesedni ebben; használjuk a bennlakozó Isten szemét, hogy meglássuk Istent, mert csak az Isten szeme által pillanthatjuk meg Istent.

Krishnamurti versei felidéznek a spirituális világok atmoszféráját. Mialatt olvassuk azokat, vagy meditálunk rajtuk, illetve bennük, az embert szinte öntudatlanul azokba a magasabb birodalmakba emelik, ahol a szerző megtanult tartózkodni. Az írásai közül mindegyikben megvan a spirituális felfogásnak ez a különleges vonása, ezért a magasabb életre törekvő számára ajánlatos olvasni és tanulmányozni ezeket. A könyveit listáját ennek a fejezetnek a végén adjuk meg.

Fokozatosan, ha kitartóak vagyunk ezekben a gyakorlatokban, a teljes tudatosságunk áthelyeződik a személyiségből a magasabb énbé. Elkezdünk ott "élni" és a jelenlegi

helyzet megfordul, mert ide csak a munka miatt jövünk le. A Mesterek örökké a töretlen boldogság és a határtalan erő földjén tartózkodnak. Arra kell törekednünk, hogy folyamatosan átkeljünk az elme hidján az Ő világukba, hogy végül mi is megtanuljunk szabadon közlekedni oda és vissza – befelé, hogy erőt és fényt gyűjtsünk és kifelé, hogy a világot szolgáljuk.

A természet sokunkat a nyugati világban helyezett a megtestesülésbe. Akkor születünk, amikor a materializmus hulláma tetőzik és erős a fizikai aktivitás. Meg kell tanulnunk elérni és megtartani azt a spirituális egyensúlyt és belső felfogást, amely régen a miénk volt. Már nem élvezzük azt a közeli, fizikai társaságot, mint a régi időkben, amikor együtt imádkoztunk és dolgoztunk a templomokban, kolostorokban és a misztérium iskolákban, mert most szét vagyunk szóródva az egész világon. A régi szövetség megmaradt, de most csak mentálisan. Egységesek vagyunk az Ősi Bölcsesség tanításainak elfogadásában. Nem számít, hogy a világ melyik részén élünk, mi valójában egy közösséget alkotunk. Az ősi barátságok és kapcsolatok ma úgy mutatkoznak meg, hogy ugyanazért a nagy ügyért dolgozunk, ugyanazokat a dicső Vezetőket követjük, akik a Bölcsesség Mesterei és az Ő magas rangú képviselőik a külső világban.

Azonban vannak arra utaló jelek, hogy egyszer még újra össze kell jönnünk fizikailag a spirituális központokban és közösségekben, hogy megújítsuk a szolgálat boldog szövetségét a modern időkben. Addig is keményen kell dolgoznunk, hogy elérjük a tökéletes tisztaságot, az önzetlenséget és a belső felismerést, ami a miénk volt, amikor az ősi templomok menedékében és a Mesterek inspiráló jelenlétében éltünk, akik prófétáink és papjaink voltak. Fizikailag nem láthatjuk Őket manapság, de megtalálhatjuk Őket a szívünkben és megláthatjuk Őket embertársaink szeméin keresztül.

Az alábbi ima-idézet *A Vízöntő kor*, 1924. május-júniusi számában jelent meg és biztos módszer arra, hogy megtaláljuk a Mestert a szívben. Mondatról mondatra haladva kell meditálnunk rajta, egyre mélyülő megértéssel egészen addig, amíg a legutolsó szó teljes szépsége és igazsága is feltárul előttünk.

„Ó Kegyelmes Urunk, belépek a ragyogásodba és megközelítem a jelenlétedet, elfogadván a szolgálatot a Nevedben és Benned. Igyekszem hatékonyabb szolgáló lenni, és kinyitom a szívem és az elmém Szereteted, Örömed és Békéd hatalmáért.”

„Jelenlétedben, Szereteted árasztja el lényemet, Szeretet, amely gyengéd, jóságos, segítőkész. Ezért nekem is kedvesnek, gyengédnek, jóságosnak és segítőkésznek kell lennem minden emberhez.”

„Jelenlétedben, Örömed jár át engem, Öröm, amely fény, ragyogás és örök fiatalság. Ezért nekem is el kell vinni az Örömed azokhoz, akik szomorúak és levertek.”

„Jelenlétedben, Békéd burkol be engem és megtölt elégedettséggel, biztonsággal, nyugalommal, csendességgel, Békéd amely, minden megértést meghalad. Ezért nekem is a szeretet, az öröm és a béke központjává kell válnom a világban.”

„Kezemet a Tiédbe helyezem teljes szeretettel és bizalommal és bizonyossággal, mert Te vagy valóban az én Uram. A valótlanból vezess a Valóba, a sötétségből vezess a Világosságba, a halálból vezess a Halhatatlanságba. Lábaidnál és Szent Jelenléted Fényében, igyekszem felismerni, ki vagyok. Én nem vagyok ez a test, ami az árnyékok világához tartozik; én nem vagyok azok a vágyak, amelyek hatnak arra; én nem vagyok azok a gondolatok, amik megtöltik az elmémet; én nem vagyok az elme maga. Én vagyok az Isteni Láng a szívemben, örök, halhatatlan, ősi, kezdet és vég nélküli. Ragyogóbb, mint a déli nap glóriája, tisztább mint a hó, érintetlen, makulátlan; a szívemben a Lélek finomabb az éternél. Én és az Atyám Egyek vagyunk.”

„Tisztellek Téged. Imádlak Téged; Te vagy az Életem, a Leheletem, a Lényem, a mindenem. Én Benned vagyok és Te énbennem. Vezess, Ó Kegyelmes Urunk, határtalan Szereteteddel az összeolvadáshoz Benned, és az Örök Szeretet Szívéhez.”

„Szeretetedben pihenek mindörökké.”

Ámen

(Megjegyzés: C.W.Leadbeater püspök ezt az imát napi meditáció céljából adta csoportja számára Ausztráliában. Minden szaván hónapokig gondolkodott; majd a szavak kapcsolatait is átgondolta. Mély okkult jelentősége van minden szóösszetételnek, mondatnak és gondolatnak. Az egyes részek között szünetet kell tartani, mély meditáció közben.)

J. KRISHNAMURTI KÖNYVEI

PRÓZA: A Mester lábainál; Az oktatás, mint szolgálat; Felkészülés a tanítványságra; Az ösvény; Ki hozza el az igazságot?; Bölcsességek gyűjteménye; Micsoda hatalommal?; Templomi beszédek; A boldogság királysága; Értsük meg a törvényt; Az élet a cél; Élet szabadon; Most; Az oktatás célja; Talajt vesztett tradíció; Az egyén értéke; Az úttalan valóság; Tapasztalatok és viselkedés.

VERSEK: Gyere el; A keresés; A halhatatlan barát; Az élet dala.

VIII. fejezet A SPIRITUÁLIS TUDATOSSÁG ELÉRÉSE

AKI kezdő az okkult tanulmányokban, általában nagy lelkesedéssel lát neki a meditáció gyakorlásának, de amikor úgy találja, hogy az azonnali eredmények kevesek, az ő lelkesedése is fogyatkozni kezd és hajlamossá válik elhanyagolni a rendszeres önfegyelmet és önképzést, amelyet vállalt. Azonban rendkívül fontos, hogy amikor az az idő eljön, szilárdan kitartson, nehogy az első erőfeszítéseinek eredményei elveszenek. A meditáció valójában olyan, mint egy alagútúrás folyamat, ahol az agyban található használaton kívüli részen és a különböző testeken keresztül kell áthatolni, a magasabb én tudatába. Az átjárót soha nem lehet kifúrni szórványos erőfeszítésekkel. Egy hét kitartó, rendszeres meditáció nagyon határozott előrehaladást eredményez, de egy pár nap hanyagság elegendő, hogy az átjáró ismét bezáruljon.

Az igazi meditációban az ego fentről lefelé hatol át, míg a személyiség letről felfelé halad. Ha az erőfeszítést fenntartjuk, fényvillanások kezdenek átfutni közöttük. Egy nap az átjáró teljesen megnyílik, és hatalmas fényesség áramlik be. A meditációt még ekkor is rendszeresen kell gyakorolni, hogy az átjáró nyitva maradjon és a fentről jövő erők csatornájaként szolgáljon. Nincs annál intenzívebb szenvedés, mint azé, aki elérte és megismerte a nagy fényességet, de hanyagság vagy bizonyos karmikus ok miatt, elesik ettől. Megvédhetjük magunkat egy ilyen tragédiával szemben rendszeres meditációval, amely fenntartja az állandó átjárást a személyiség és az ego tudata között és természetünknek ezt a két vetületét kölcsönösen összehangolja.

A nagy tanulság, amit különösen a nyugati világban, az okkult életről meg kell tanulnunk az, hogy soha ne keressünk látható eredményeket. Ahogy a Bhagavad Gita mondja, cselekedjünk a tettek gyümölcséhez való ragaszkodás nélkül, de mégis dolgozzunk olyan szorgalmasan, mint a leginkább ambiciózusak. Évekig ki kell tartanunk, mielőtt bármilyen jelentős változás történik, és ezalatt olyan hittel kell rendelkezünk, amely meghaladja a tudást és minden képzeletet felülmúl. Az inspiráció, amely alapján a teljes felszabaduláshoz vezető feladatot először megpróbáljuk végrehajtani, valójában az ego mélyen intuíciós meglátásából ered. Az ego számára ez a látomás mindvégig tiszta marad, ameddig a célt elérjük. A lenti árnyékvilágban lévő személyiségre azonban elkerülhetetlenül átmeneti sötétség ereszkedik. Ez a próbatétel az eltökéltségünk és a hitünk számára, és ezáltal növekszik erőnk és bátorságunk. Az, aki kitartóan harcol a sötétségben, ezáltal egy szebb jövőképet, saját veleszületett Istenségébe vetett mélyebb hitet és a végső cél eléréséhez szükséges erőt nyer.

A legtöbbünk számára gondot okoz, hogy megtaláljuk a módját, amivel a személyes, elkülönült énből kiemelkedhetünk az Egy ÉN tudatába, ahol egység uralkodik, és hatalmas erő van tárolva. Itt lent a fizikai testben gyakran nagyon kicsinek, korlátozottnak, erőtlennek és kilátástalan helyzetűnek érezzük magunkat. Mégis bátorságot meríthetünk abból a tényből, hogy a fizikai testen kívül, alvás közben, nagyszerűbb emberek vagyunk, mint éber állapotban. Azok, akik tudják ezt, azt mondják, hogy gyakran nagyon meglepődnek, amikor olyan valakivel találkoznak fizikai testben, akivel együtt dolgoznak a láthatatlan világokban, és azt tapasztalják, hogy azok viszonylagos eredménytelensége és önbizalom hiánya mennyire különbözik a finomabb világokban látott hatékonyságukhoz és hasznosságukhoz képest.

Ha ez igaz, a legelső tudathordozó félre tétele esetén, akkor mennyivel nagyszerűbb minden ember valódi énje csak a „Fénylő Augoedies”-be öltözve – ahogy a görögök hívják az ember felsőbb énjének sugárzó viseletét. Ennek következtében, miközben elismerjük a fontosságát, nem szükséges szélsőségesen komollyá válni a nagy küldetés miatt, amit elkezdünk és a meditációs gyakorlatok miatt, amelyeket megkövetel. A meditációt inkább egy nagy kalandként kell kezelnünk, a belső világokban. Nagyon sokat nem számít, ha elsőre nem sikerül. Igazi kudarc ebben, vagy a spirituális életben lehetetlen, ahogy korábban is említettük, hacsak meg nem adjuk magunkat. Kötelességszerűen győzni fogunk a végén; nem létezik olyan hatalom, ami visszatartaná minket, mert mi Isten mindenhatóságának részesei vagyunk.

Emlékezzünk erre, mert örömet és bátorságot merítünk belőle, miközben megpróbáljuk követni a spirituális tudatosság eléréséhez vezető folyamatot lépésről lépésre, a fizikai élet sötétségéből a felsőbb én fényéig. A meditációt azzal kezdhjük, hogy teljesen ellazítjuk a testünket és mintha kívülről néznénk, megbizonyosodunk róla, hogy az nyugodt. Ezután tudatunkat az érzelmi (asztrális) testbe emeljük, majd erre is hasonló módon, kívülről tekintünk. Úgy láthatjuk, mint egy tojás alakú fény és szín burkot, és ha valaki kellően érzékeny, nyomását érezheti a kezeken és az arcon. Az érzelmi testnek teljesen nyugodtnak és békésnek kell lenni a meditáció alatt. Ezután a tudatunkat a mentális testbe emeljük, egy nagyon kicsivel a fej fölötti régióba, ügyelve arra, hogy közben az elme kiegyensúlyozott és csendes legyen. Ekkor a személyiséget elhagyva megpróbálhatunk belemerülni a kauzális világ dicsőséges ragyogásába és állandó gyakorlással fokozatosan meghonosíthatjuk tartózkodásunkat abban, egy ideig részese lehetünk az ego dicsőséges és frissítő életében és végül a kauzális öntudatot használhatjuk kiinduló pontként a belső világokba irányuló még nagyszerűbb utazásokhoz.

Segítségül az ego felismerésének eléréséhez és a személyiségtől való elszakadáshoz, ahogy síkról síkra emelkedünk, gondolatban a következő szavakat ismételtjük: „Ez az Én fizikai testem, amit viselek; ez nem Én vagyok. Ura vagyok minden cselekedetemnek.”; hasonlóan az érzelmi test esetén: „Ez az Én érzelmi testem, amit használok; ez nem Én vagyok. Ura vagyok vágyaimnak”; és ugyanígy a mentális testben is. Végül, a kauzális szint elérésekor, mi is megerősíthetjük: „Ez az Én Spirituális Énem. Én vagyok a Spirituális Én”. Meditálhatunk az „Ez Én vagyok” szavakon, és megpróbálhatjuk saját Isteni mivoltunk felismerésének elérését, a magasabb világok fényének és erejének megtapasztalását. A mély meditációban és a fényben töltött idő után, végül visszatérünk a mentális és asztrális világokon keresztül a normális fizikai öntudatba, magunkkal hozva a magasabb erőket és eltávolítjuk azokat a szívben elhatározva, hogy a magasabb világok fényessége átragyogja életünket.

A spirituális öntudatba emelkedés közben a látomásokat figyelmen kívül kell hagyni és a pszichikai erők kifejlődésére sem szabad számítani. Éppen ellenkezőleg, a közönséges pszichizmus egy asztrális útvesztő, aminek csapdájába sok ígéretes gyakorló beleesett és eltévedt. Azt tanítják, hogy óvakodjunk az asztrális világ virágaitól, mert „kígyó tekergődik minden virág alatt” (H. P. Blavatsky: A Csend hangja). Nem fogjuk megtalálni az utat a magasabb öntudathoz, vagy a Mester lábaihoz, ha a látomásokat követjük. A tanulók időnként úgy gondolják, hogy a látomások és a gyönyörű jelenetek a meditáció alatt a spirituális haladás jelei, de ez helytelen gondolat, mert bármennyire is szépek, gátolják a meditációt; inkább annak a jelei, hogy hagytuk a figyelmünket elkalandozni a külső dolgok felé. Felül kell emelkednünk az alsó mentális szinten, ahol a gondolatformák épülnek, mert a mi célunk a magasabb énnel való egyesülés és nem a látomásokban való gyönyörködés.

Ha sikeres a meditáció, akkor az a tényleges egység, vagy a magasabb öntudat ragyogó fényébe való belépés, és az azzal való egyesülés érzését adja, amely fényben inkább felismerjük igazi önmagunkat, mintsem annak az alsóbb világokra vetett árnyékaiban.

Végül ez a felismerés állandóvá válik, és megtanulunk mindig a felsőbb én fényében élni, megszabadulva a személyes elkülönülés illúziójától és a testekkel való önzonosítástól. Akkor készen fogunk állni arra, hogy belépünk egy mélyebb meditatív állapotba, mert a további meditációban még mélyebb csend vár, ahol minden látomás, gondolat és mentális elképzelés megszűnik és csak a sötétség és a tökéletes csend marad. A lélek lebegni látszik a tér végtelenjében, csendben és egyedül. Amikor a kontemplációnak ezt az állapotát elérjük, azt szinte korlátlan ideig fenntarthatjuk és ez a teljes csend az, amiben a „Csend hangja” hallható.

Ebben a szakaszban az Isten, aki az ember, mélyebb tulajdonságait és további isteni képességeit fedezhetjük fel, és az erőket, amelyek révén kifejezésre jutnak, hogy megnyilvánuljanak az éber tudatosságban és azon keresztül. A kezdő gyakorló megtanulhatja kihúzni az 'akarát kardját' a legbelsőbb én sziklájából, aminek segítségével legyőzheti az összes nehézséget és akadályt, amivel az Ösvényen szembe találja magát.

Az atma, vagy spirituális akarat az egyik legvégső emberi erő, amit teljesen ki kell fejleszteni. A spirituális akarat sokkal több, mint az átlagos eltökéltség és kitartás; ez egy olyan ellenállhatatlan és égő energia, amittől az összes ellenállás szertefoszlik. Ha ennek az erőnek némely részét le tudjuk hozni a személyes öntudatunkba, akkor az óriási segítséget jelent az Ösvényen való haladáshoz. Hatását leginkább egy olyan villámcsapáshoz lehet hasonlítani, amely viszonylag állandó. Bármilyen gyengeség, amit felfedezünk magunkban, gyorsan eltűnik, ha az atmikus akarat égő erejét rá tudjuk irányítani. Ha a spirituális akarat tüzes jellemvonását kihasználva küldünk ki erőt és szeretetet a világba, olyan energiát szabadítunk fel, amely kétségtelenül csökkenti a gonoszság mértékét a Földön.

Annak érdekében, hogy ezt az erőt felszabadítsuk magunkban, meg kell tanulnunk inkább az akarat, mintsem az érzelmek szerint élni, és átalakítani a vágyakat akarattá. Egy Mester azt mondta: „Ne vágyakozz valamire, hanem AKARD azt!”. A Mesterek akaratának ellenállhatatlan ereje abból fakad, hogy az teljesen azonos az Isten akaratával. A mi akaratunk pedig akkor válik mindenhatóvá, amikor felfedezzük az Atmát, amely legmélyebb énünk, átadjuk magunkat Istennek és egyesítjük akaratunkat az Ő akaratával.

Mielőtt elkezdenénk felkészülni ennek nagyszerű végrehajtására, el kell döntenünk, mit értünk az Isten és az Isten akarata alatt. A gondolatainknak erről a témáról nagyon tisztának kell lenniük. Néhányan arra a rejtett életre gondolnak, amely jelen van mindenhol; mások a bennük lévő Istenre, és megint mások az Isteni szentháromságra valahol magasan az égben, Aki elrendezi a világegyetem nagy tervét, Aki maga a hatalmas Kozmikus Uralkodó, minden világok Teremtője, Fenntartója és Átalakítója egyszerre.

Bár teljes mértékben szinte lehetetlen felismerni, mi az Isten, sokat tanulhatunk abból, ha fokozatosan közelítünk tanulmányainkkal az Ő természetéhez. Isten megismerését egyéni tapasztalat által érhetjük el. Mások elmondása alapján ezt a tudást

nem szerezhethük meg. Ezért vegyünk fontolóra néhány meditációs módszert, amivel a spirituális tudatosság megvalósítható és Isten megismerése elnyerhető.

Az első lépés megtehető a korábban ismertetett mély meditációs módszer segítségével. Ez elvezet minket a mély kontempláció állapotába, amelyben az isteni dicsőség bizonyos mértékig feltárul. Annak érdekében, hogy a szinte felmérhetetlen szakadékot áthidalhassuk, ami úgy tűnik az isteni dicsőség és önmagunk között tátong, és a kontemplációból eljuthassunk az egységhez, a Nagy Fehér Testvériség egyik tagjához fordulhatunk segítségért, akivel kiváltságos kapcsolatba kerülhetünk. Például a Teozófiai Társulat tagjai választhatják egyikét a mozgalmat kezdeményező nagyszerű vezetőknek (Kuthumi Mester és Morya Mester). A Csillag Rendjének tagjai természetesen választhatják a Csillag Rendjének Vezetőjét (A Világtanító), [azóta a Rendet maga a Vezető feloszlatta, mert nem maradt értéke spirituális célokra] és gondolatban rajta időzhetnek addig, amíg egy bizonyos egységet éreznek vele. Azokon az alkalmakon, amikor Ő beszél, az általa tartott egyik vagy másik nagyszerű táborozás alatt, kivételes lehetőség nyílik ennek a módszernek a gyakorlására. A legnagyobb alázattal és tisztelettel a törekvő megpróbálhat a Nagy Világtanítóval gondolatban egységbe kerülni, akiről úgy hisszük, hogy számára a Rend vezetője (Krishnamurti) rendelkezésre áll. További meditációba merülve, a Krisztus tudatából és azon belül átjuthatunk az Úr Buddha tudatába; ettől a Hatalmas Lénytől pedig megpróbálhatjuk elérni Magának a Világ Urának csodálatos jelenlétét, a Spirituális Királyét, aki az evolúció Legfelsőbb Uralkodója ezen a bolygón, és akinek mindent átölelő tudatában élünk, mozgunk és léteünk.

Bár világunk Királyának tudata elképzelhetetlenül fenséges, mégis tovább utazhatunk képzeletben, amely egy nap majd valósággá válik, és világunkat hátrahagyva kiléphetünk a naprendszerbe és megpróbálhatjuk elérni rendszerünk Logoszának tudatát és elmerülhetünk Benne. Ezen a szinten a gondolat megszűnik, a képzelet nem működik és csak a csend marad. Ebben a mély csendben az Isteni Mindenhatóság, Mindenütt Jelenvalóság és Mindentudás egy része felfedezhető számunkra.

Egy másik megközelítési mód, ami elvezethet a mi mennyei Atyánkhoz, az a belső kapcsolat, amely összeköt minket Vele, evolúciós zarándoklatunk hosszú ideje alatt. Ismét használhatjuk a meditációs módszert, hogy felfelé haladva először elérjük az ego tudatát a kauzális testben. Amikor némi sikert már elértünk ebben a törekvésünkben, megpróbálhatjuk felismerni, hogy mélyebben és azon túl vagy egy másik tudatállapot, amelyik olyan kapcsolatban van az egóval, mint amilyenben az ego van a személyiséggel. Az embernek ezt a legmélyebb énjét Monádnak nevezik.

Ezért amikor az ego tudatának fénye elkezd derengeni, mi még mélyebbre merülhetünk legbensőbb lényünkbe, túl a magasabb elmén, az intuíció szintjére és onnan tovább felfelé a Monád irányába. A rendszeres gyakorlás legalább is elvezet a magasztos régiók futó megpillantásáig, vagy talán mondhatni a megízleléséig, ahonnan egy hatalmas ugrással a bármilyen fajta elkülönülésből a rendszerünk Logoszának nagyszerű, mindent magába foglaló tudatába juthatunk, ahol a vele való egyesülés érdekében, lángszerű

törekvéssel feladhatunk mindent személyes létünkéből. (Ezzel kapcsolatban olvassa el C.W.Leadbeater: *A Monád és Arundale: Nirvana* című műveit.)

Lehet, hogy a kezdeti évek erőfeszítéseivel nem érjük el a Természet e magasztos síkjait, de ha rendszeresen gyakorolunk, akkor bizonyosan elkezdhetjük belélegezni a tudatosság magasabb szintjeinek illatát. Az idő és a szilárd kitartás végül lehetővé teszi számunkra, hogy beléphessünk oda, míg egy nap örökre azokban lakhatunk.

Ezek a módszerek nem megfelelőek minden emberi temperamentum számára, és a mindinkább misztikusan gondolkodók felismerhetik, hogy ténylegesen nincs szükségük ezekre a hosszú repülésekre és nehézkes felemelkedésekre, vagy közbenső támogatók keresésére, mert Isten itt van körülöttünk, és semmilyen módon nem választanak el minket hatalmas öblök, vagy tátongó szakadékok Tőle. Ha úgy érezzük, hogy ebbe az irányba hajlunk, akkor megtanulhatjuk magunkat olyan tudatállapotba hozni, amiben folyamatosan tudatában vagyunk az Ő jelenlétének. Ez is egy csodálatos út az Istenhez. Ezáltal arra törekszünk, hogy észrevegyük Őt mindenhol, kitárjuk lelkünk minden ablakát és ajtaját számára, ahol Ő beléphet. A költő ezt a megközelítési módot a következő gyönyörű szép sorokban fejezi ki:

Nézd a Napot, a Holdat, a csillagot, a tengert, a síkságot és a hegyet, -
Vajon ezek mind, Ó Lélek, Urunk látványa lehet?
De ez nem csak pusztá látvány, hanem inkább Ő, bár nem úgy látszik?
Az álmok is igazak, míg tartanak, vagy csak az élet káprázata játszik?
A Föld, ez a tömör bolygó, és testünk súlya rajta,
Vajon csak ebben különbözik Tőle a magunkfajta?
Ha sötét a világ számodra, valódi oka annak te magad vagy,
Van-e erőd érezni, hogy „Ő én vagyok”, amint súgja az agy?
Nincs dicsőség nélküle, erre vagy ítélve,
Törött a csillogás, fakó a pompa a homályban élve.
Beszélj Hozzá és Ő hallja, Szellem a Szellemhez ér,
Közelebb van Ő, mint a légzés, közelebb, mint testben a vér.
Isten a törvény, mondja a bölcs, Ó lélek, és ennek örül,
Mert a mennydörgés hangjában is a törvény veszi körül.
A törvény az Isten zengik mások; nincs is Isten, a bolond ezt harsogja,
De mindannyiuk a vízbe mártott egyenes botot látni görbének fogja;
Az emberi fül nem hallhatja, az emberi szem nem láthatja;
De ha tisztán látnánk és hallanánk, ez az Élmény lenne maga az Atya?
[Alfred Lord Tennyson: *A Magasabb Panteizmus.*]

(panteizmus: olyan filozófiai irányzat, ami Istent a természettel azonosítja)

A felsorolt gyakorlatok ellen kifogásként merülhet fel, hogy napjainkban nem jut idő ezekre, mert a fizikai élet túl sok figyelmet igényel, és nem teszi lehetővé számunkra a spirituális élettel és az Isten felfedezésével kapcsolatos teljes odaadást. Ha azonban megfigyeljük, mennyi időt fordítunk kikapcsolódásra, látni fogjuk, hogy jutna idő erre is. Mit csinálunk, ha akad egy negyedóra szabadidőnk? Nem keresünk-e azonnal valamilyen

elfoglaltságot, ami érdekel, vagy szórakoztat minket? Bekapcsolunk egy zenét, előveszünk egy újságot, vagy egy könyvet, rádiót hallgatunk. Miért nem tesszük inkább szokásunkká, hogy a szabadidő egy részében befelé forduljunk, keresve a spirituális érdekességeket, kalandokat és tapasztalatokat? Sokkal izgalmasabbnak fogjuk találni ezt, mint bármely könyvet, vagy koncert felvételt, és egész életünk fokozatosan megtelik a spirituális valóság iránti vágyakozással, míg minden más tisztán világi érdeklődés megszűnik.

Nem igazán érdemes birtokolnunk minden tárgyat, amiről úgy gondoljuk, hogy szeretnénk. Ezek csak olyanok, mint a reszketve tükröződő holdfény a földi élet fodrozódó vizein. Ha egyszer már pillantást vethettünk az örök boldogságra, ha beléphettünk a Boldogság Királyságába (lásd Krishnamurti tanításait), megismerhetjük a spirituális nap ragyogását, aminek fényében az összes dolog valódi értékét láthatjuk. Minden embernek meg kell találnia az ideálját és el kell döntenie, mivé akar válni. Azután, ha megtalálta és eldöntötte, abba kell hagynia a vágyakozást és *akarnia* kell, hogy azzá váljon, amire a szívét és az elméjét fókuszálta.

Az emberek túlnyomó többsége életét a múlandó világi örömök keresésével tölti, mialatt az örökkévaló dolgokat majdnem teljesen elhanyagolják. Az igaz, hogy sok komoly ember mindennap tölt bizonyos időt imával vagy meditációval, de néhány ilyen meditációval töltött különleges perc, még nem jelenti a spirituális életet. A spirituális életet egész nap élni kell, máskülönben évek, vagy inkább életek szükségesek ahhoz, hogy elkezdhessük megnyitni a lélek mélyebb erőit és beléphessünk az élet szélesebb látómezejébe.

A világ szenvedése minket hív. A gyógyító erő bennünk van és arra vár, hogy felfedezzük és szabadon engedjük. A Szentek, akik azért élnek, hogy a világot szolgálják, kíváncsian figyelik ki lesz a következő, aki Hozzájuk fordul, és akivel megoszthatják évszázados és fáradhatatlan munkájukat. Minden felénk tett lépésünk megnyit egy csatornát, amelyen keresztül Ők a világra tudják árasztani erejüket és áldásukat. Ezután is úgy véljük nincs időnk befelé fordulni és Istent keresni, hogy felfedhessük Őt mások számára és ezzel a spirituális élet élő valósággá váljon számunkra és számukra?

Sokan tudatában vannak a kitartó belső hangnak, ami arra ösztönzi őket, hogy törekedjenek a belső életre, de ők haboznak. Sokan még válaszolnak is a hangra, de csak fél szívvel, és továbbra is saját vágyaik kielégítésén és a földi dolgokon csüngenek. Bár minden komoly és őszinte erőfeszítés meghozza a saját jutalmát, nagymértékű sikert nem lehet elérni, amíg készen nem állunk mindent feláldozni. „Add el mindenedet, amid van, és oszd el a szegényeknek” (Lukács, 18:22). „Ha valaki én hozzám jő, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fítestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom” (Lukács, 14:26), mondja a Mester, kifejezve ezzel az alapvető törvényt és nem pedig az Ő akaratát.

Nem lehet fél lábbal a templomban és a másikkal a külső világban lenni; ha így teszünk, az katasztrófában és kudarcban fog végződni. Teljes szívvel kell cselekedni, ha sikert akarunk elérni, mert a spirituális keresés megkövetel mindent, vagy nincs semmi

eredménye. Gyengeségeink megzavarhatnak, legyőzhetnek, újra és újra, de véglegesen nem tudnak minket kudarcba fullasztani, ha szemünket a célra szegezzük és akaratunkat visszavonhatatlanul az Ösvényre összpontosítjuk, amely oda vezet.

A dicsőséges lehetőség, hogy felszabadulást nyerjünk a bánat, a fájdalom, az elkülönülés, a kétség és az élet-halál körforgásából, mindannyiunk számára rendelkezésre áll ebben az életben. Átjuthatunk a korlátozott földi létből az örök boldogság és a töretlen béke birodalmába, ha megpróbáljuk. Amikor átkelünk, felemelhetünk magunkkal minden embert, mint Urunk tette (És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok. János, 12:32), mert így tesz minden emberfia, aki belép az Istennel való egységbe.

Ha így folyamatosan felfelé törekszünk, segítségül hívjuk az Isteni Akaratot magunkban és alkalmazzuk azt, akkor biztos sikerre számíthatunk a Szent Grál felkutatásában.

II. rész

IX. fejezet EGYÜTTMŰKÖDÉS AZ ANGYALOKKAL

Minden spirituális törekvésünkben sokat tanulhatunk, és nagy segítséget kaphatunk az angyali seregek dicsőséges hierarchiájának tagjaitól. Ezért tekintsük át, hogyan tudunk kapcsolatba lépni és együttműködni velük.

Az Ősi Bölcsesség tanítása szerint, az angyalok az evolúció párhuzamos áramlatának tagjai, akiknek fejlődése egymás mellett zajlik az emberiséggel a naprendszerben. Az angyali életáramlatnak vannak kisebb tagjai a természetszellemek között és a fejlődés csúcspontját az Isten trónusa előtti Hét Szellemben éri el, miközben rajtuk túl még ott van Magának a Logosznak az angyali aspektusa.

Az „angyal” címet a párhuzamos hierarchia azon tagjai viselik, akik már egyéniesültek, akik kiléptek csoport-tudat állapotából – amelyben a természetszellemek és az állatok élnek – és az emberekhez hasonlóan öntudatos egyénekké váltak.

Különböző fejlettségi szintű angyalok vannak és megtalálhatóak a Természet minden síkján, kivéve a fizikait. Vannak asztrális angyalok, mentális vagy rupa angyalok és kauzális szintű vagy arupa angyalok; rajtuk túl vannak a buddhikus és az atmikus angyalok és így tovább, amíg elérjük a nagy szoláris angyalokat, akiknek fejlődési és működési területe az egész naprendszer. Még ezeken is túl léteznek az angyali rendeknek azok a nagyszerű képviselői, akiknek hatásköre az egész univerzumra kiterjed és szabadon utaznak az azt alkotó naprendszerek között. Ez a nagyszerű hierarchia, amelyről Jákobnak látomása volt Bételben, a lények milliárdjainak sokaságából áll.

Az ő fejlődési módszerük egy jellemzőben nagyon különbözik a miénktől, abban hogy ők normál esetben nem viselnek szilárd fizikai testet. Ezért láthatatlanok a

számunkra és ráadásul úgy látszik, hogy nem kell szenvedniük a fájdalomtól és a bánattól; nem kell megtapasztalniuk a vágyat, a haragot, a gyűlöletet, a féltékenységet, a félelmet, vagy más hasonló érzelmeket, amelyek jelentős bajok forrásai az emberiség számára, de amelyek mindamelllett segítenek minket különleges képességek megszerzésében. Azonban az angyalok is, az emberekhez minden tekintetben hasonló fejlődésen mennek keresztül. Lehetséges, hogy az eltérő módszer miatt az ő fejlődésük lassabb, mint a miénk, de végeredményben ugyanazt a célt érik el, amely az Istennel való egység és a veleszületett Isteni képességek teljes kibontakozása. Az angyalok, bármilyen tevékenység közben, mindig derűsen boldogok és tökéletesen magabiztosak. Ellentétben velünk, ők soha nem veszítik el a hatalmas spirituális tudattal való egység érzését, aminek mi az Isten nevet adtuk. A leglényegesebb munkamódszerük az együttműködés, az elkülönülés és az önzés gyakorlatilag lehetetlen számukra. Ezek miatt ők a legértékesebb szövetségeseink minden munkánkban és ugyanakkor szívesen együttműködnek velünk.

Annak érdekében, hogy értelmesen tudjunk velük együtt dolgozni, valamennyire meg kell ismernünk őket és munkamódszerüket. Ezt a tudást a velük kapcsolatos ősi és modern irodalomból szerezhethjük meg. Szintén lényeges, hogy úgy gondoljunk rájuk, mint mindenütt jelenlévő, élő lényekre, olyanokra, akik felismerték, mint ahogy mi is, az angyalok és az emberek közötti együttműködés szükségességének értékét, az isteni terv megvalósításához.

Mielőtt belevágnánk az angyalokkal való együttműködésbe, öt lényeges dolgot kell eldöntenünk az elménkben:

1. *Gondolatban döntsük el egyértelműen a munka fajtáját, amelyet el kell végezni.*

Minden mágiában – és ez egy elsőrendű mágia – a gondolatok tisztasága elsődleges fontosságú. Homályos és kezdetleges (befejezetlen) gondolatok ködös eredményeket produkálnak.

2. *Döntsünk a megfelelő angyal típus kiválasztásáról.*

A hétféle angyal típus leírása megtalálható az „*Angyalok és Emberek Testvérisége*” című könyvben; a kilenc angyali rend ismertetése a Kereszténységgel foglalkozó könyvekben van leírva. A következő besorolást az „*Angyalok és Emberek Testvérisége*” című könyvet inspiráló angyal tanító adta:

- a Hatalom Angyalai.
- a Gyógyítás Angyalai.
- az Otthon Védő Angyalai.
- a Formaépítő Angyalok.
- a Természet Angyalai.
- a Zene Angyalai.
- a Szépség és Művészet Angyalai.

3. *Hívjunk segítségül minden a munka céljára rendelkezésre álló erőt.*

Az erők forrásai:

- (a) Isten korlátlan és kimeríthetetlen ereje, amely mindannyiunkban benne van.
- (b) Rendszerünk Logoszának ereje, akivel közvetlen kapcsolatban állunk.

Ahogy az a VIII. fejezetben megtalálható, helyesen irányított meditációval felfedezhetjük e két erő forrását és megtanulhatjuk az isteni energia egy részét felszabadítani munkánk számára. A következő mondat megismérlése célzott szándékkal elegendő arra, hogy bizonyos mértékig igénybe vegyünk ezt az erőt: „A bennem lévő Isten nevében”. Az erő folyamatos alkalmazásának gyakorlása növeli képességünk mértékét arra, hogy felhasználjuk azt. Soha nem szabad elfelejtenünk, hogy csak Egy Munkás van, aki Isten, és egyetlen munka, ami az Ő munkája.

(c) Vallásunk és annak Alapítójának ereje. A Keresztények például kapcsolatban állnak az Úr Krisztussal és a következő mondat tisztelettel és célzott szándékkal való megismérlése biztosan az erő lehívását eredményezi: „Az Úr Krisztus nevében”. Minden vallás mögött van egy erőtartalék, amelyet hasonló módon fel tudunk használni, ha a vallás eleven valóság életünkben.

(d) Az erő minden mozgalom és rend mögött, amelyeknek célja az emberi faj felemelkedése.

Például a Csillag Rendjének minden tagja összekapcsolódik a Világtanítóval és az erővel, ami az Ő jelenlétének jelenlegi megnyilvánulása mögött van a világban. Fel tudják használni ezt az erőt a munkájukhoz.

Azok akik teozófusok, abban a hatalmas kiváltságban részesülnek, hogy kapcsolatban állnak a Nagy Fehér Testvériséggel, a Társulat külső vezetőin és a Belső Alapítóin – M. Mester és K.H. Mester – keresztül. Ezen Hatalmas Lények mindegyike az erő kimeríthetetlen forrását jelentik.

Hasonlóképpen, minden szabadkőműves közvetlen kapcsolatban áll Rákóczy Mesterrel, aki „minden igaz szabadkőműves vezetője az egész világon”. (Lásd C. W. Leadbeater: *A szabadkőművesség rejtett élete* és a *Pillantások a szabadkőművesség történetére* című műveit.)

(e) Az Angyali Hierarchia tagjainak ereje. (Lásd a szerző *Az Angyali Seregek* című művében.)

Ezeknek és az erő más forrásainak felismerése azt mutatja, hogy nincs mentségünk erőtlenségnek, vagy haszontalannak érezni magunkat. A kérdés nem az erő hiánya, hanem sokkal inkább az önközpontúság és a közönyösség.

Ez a kérdés elvezet minket az angyalokkal való együttműködés negyedik fontos pontjához.

4. *Irányítsuk a megidézett erőt a folyamatban lévő munkára erős akarattal és koncentrált elmével.*

5. *Gondolatban hívjuk a munka számára megfelelő típusú angyalt, vagy angyalokat és kérjük meg őket, hogy vegyék oltalmukba és segítsék a munkát.*

Nem tanácsos konkrét indok nélkül megidézni az angyalokat, mert különben hamarosan többé már nem reagálnak a hívásunkra. Időnként várakozó állapotban kísérnek minket és készen állnak bármely különleges munkára. Máskor pedig úgy tapasztalhatjuk, hogy ők már dolgoznak azon a munkán, amelynek mi éppen készülünk alávetni magunkat. Mindenesetre az emberi és az angyali tudat és erő egyesítésével sokkal nagyobb eredmény érhető el, mintha bármelyikük egyedül dolgozna.

Az angyaloknak bizonyos mértékig szükségük van ránk, nekünk pedig szükségünk van rájuk. Ők függetlenek, amíg mi nem. Nekünk dolgoznunk kell, hogy fenntartsuk magunkat és törődnünk kell a testünkkel, amíg nekik nem. Emiatt ők bármilyen hosszú ideig tudnak egy bizonyos tevékenységgel foglalkozni, amelyre mi csak rövid figyelmet tudunk fordítani. Különösen hasznos az a képességük, hogy a gyógyító, tisztító, áldásosztó, gonoszűző vagy védelmező munka teljes időtartama alatt rendelkezésre állnak, illetve mindaddig, amíg azt a munka megkívánja. Az ilyen jellegű tevékenységekbe életerőt és lendületet visznek, amelyek mérhetetlenül megnövelik a hatásukat.

Vegyük például a gyógyító munkát, ahol együttműködhetünk az angyalokkal. A fenti öt pont közül az első alapján úgy döntünk, hogy egy beteget elárasztunk isteni élettel és így minden rosszat, korlátozottságot és diszharmóniát elsöpörünk róla.

Erre a munkára alkalmas angyal típus – a második pont alapján – a gyógyítás angyala, Rafael arkangyal irányítása alatt. Nem szükséges látnunk őket, vagy tudnunk a jelenlétükről. Mindannyiunk ego-ja jól látja és ismeri őket. Nekünk, mint személyiségeknek annyi a dolgunk, hogy gondolatban kiválasszuk és irányítsuk őket. Ebben az esetben tehát Rafael arkangyalhoz és az ő angyalaihoz folyamodunk, hogy segítsenek a munkánkban. Az „*Angyalok és Emberek Testvérisége*” című könyvben ismertetett fohász megismétlése teszi lehetővé számunkra, hogy ezt hatékonyan megtehessek.

Meditálunk a harmadik pont alapján, amely a munkához megfelelő energiaforrásokból lehívja a szükséges erőket. A meditációnk témája az Úr Krisztus, mint a világ Gyógyítója és Megváltója és a bennünk lévő Krisztus. Gondolhatunk az Urunkra, amint ezt mondja: „én azért jöttem, hogy életök legyen, és bővülködjenek” (János, 10:10). Urunk egyik jellemzője az, hogy az életerő örökké áramlik Benne és bőségesen, valamint határtalanul jótékonyan özönlik a világra. Gondolhatunk Őrá Életetadó képessége szerint, és lehívhatjuk az Ő erejét a fent javasolt mondattal vagy imádsággal.

Ezután – a negyedik pont alapján – irányítsuk az erőt, amelyet lehívtunk a betegre, vagy betegekre, nevük felolvasásával és erős akarattal, hogy az erő áraszsa el őket, elképzelve amint az Úr jelenlétében állnak az Ő életével és a Buddhikus fény arany színű

glóriája által fényesen beragyogva. Nem szükséges egyetlen személyre korlátoznunk magunkat, hanem kezelhetünk nagyszámú beteget, akár egy egész kórtermet, vagy kórházat ennek segítségével.

Végezetül oda kell irányítanunk az angyalokat, hogy körülvegyék a beteget, vagy betegeket, valamint megőrizték és közvetítsék a rendelkezésre álló erőt, amivel maximális eredményt lehet elérni. Ezáltal az ötödik pont is teljesül. Ide belevehetjük azt is, hogy megkérjük őket, maradjanak a szenvedőkkel és adjanak erőt nekik, segítsék őket az isteni jelenlét és az angyali kapcsolat tudatos felismeréséhez.

Befejezhetjük egy záró imával, amiben kérjük, hogy az örökkévaló karok szorosan öleljék és a szent angyalok vegyék körül a szenvedőket. Az ezekhez hasonló erőfeszítéseket és mindent, ami történik, mindig az isteni akaratnak való felajánlással kell védelmeznünk. Ezzel minimálisra csökkenthetjük a tudatlanságból eredő hibák valószínűségét, vagy az erők téves irányítását.

Vegyünk egy másik példát: tegyük fel, hogy szeretnénk kiűzni a gonosz befolyásokat egy szobából, lakrészről, vagy házból és meg akarjuk áldani vallásos, vagy spirituális munkával összefüggő célra úgy, mint egy imahelyet, vagy meditációs helyiséget. Az ehhez szükséges angyal típus a hatalom angyala – a fehér angyalok az Atmikus világból. Az alkalmatlanságunk, hogy kapcsolatba lépünk a világunkkal, nem tud megakadályozni minket az Atmikus erő képviselőinek megszólításában. Az ego, amely átlépi a személyiség korlátait, végre fogja hajtani a segítségül hívás feladatát a magasabb világokban, amennyire tudja. A hatalmas Atmikus angyalok a fehér tűz dicsőséges lényei, általában fehér lángkoronával és lángoló karddal a kezükben. Magasságuk legalább 30 láb (kb. 9 méter) és az ellenállhatatlan erő igazi megtestesülései. Elő kell hívni magunkon belül minden erőt, amit képesek vagyunk elérni és továbbítani, és egy ellenállhatatlan áradatként rá kell irányítanunk a szobára, vagy a házra úgy, hogy lángfolyamként végigsöpörjön rajta, miközben eléget minden gonoszt és kiűz minden nemkívánatos jelenlétet onnan.

Az angyalok együtt fognak működni, szétzúzzák az összes feltorlódott gonosz magnetizmust és elűznek minden sötét entitást a közvetlen környékről; megvédik a házat a betolakodóktól és segítenek annak magnetizálásában. Végezetül megkérjük a hatalom angyalait, hogy egy ideig maradjanak és szigeteljék el a helyet, valamint az azt körülvevő légkört, amitől az a fény, az áldás és az erő központjává válik.

Soha nem engedhetjük meg magunknak, hogy személyessé váljunk, amikor az angyalokkal, a személytelenség megtestesítőivel dolgozunk. Soha nem szabad egy angyalra úgy gondolnunk, mint az „én angyalom”-ra. Az angyalok a Logosz független képviselői és együtt fognak működni velünk, amikor megfelelő körülményeket teremtünk.

Minden alkalommal más angyal, vagy angyalokból álló csoport fog reagálni a hívásunkra. Túl kell nőnünk azon az emberi hajlamon, hogy személyessé váljunk és fel kell ismernünk azt, amit korábban már említettünk: csak Egy Munkás van, aki Isten. Ha így cselekszünk, akkor egyesítjük magunkat az Egy Munkással, belefeledkezünk a

munkába és elveszítjük az elkülönültség és a személyiség érzését. Ekkor képesek leszünk eredményesen együttműködni az angyalokkal és az Úr igazán hatékony szolgálójává válunk.

III. rész A VILÁGTANÍTÓ

X. fejezet AZ ÚR TERMÉSZETE

ELJÖN az idő a spirituális életre törekvő számára, amikor elkezd halványan felismerni a Nagy Világtanító és Megváltó nagyszerűségét és ragyogását, akár az Úr Buddha, Shri Krishna, Zarathustra vagy Krisztus által. Ahogy az odaadó szolgálat évei telnek, egyre közelebb és közelebb kerül az Urához, és megvilágosító felvillanások észlelése következtében lehetővé válik számára, hogy megközelítse az Ő szent jelenlétét és bepillantást nyerjen az Ő dicsőséges létezésébe. Eleinte ezek a tapasztalatok csak tovább növelik a hatalmas evolúciós távolságot a hívő és az ő legfőbb odaadásának alanya között és elérik, hogy ez a különbség áthidalhatatlannak tűnjön. A törekvő nem tudja elképzelni, hogy Ő, aki ennyire mérhetetlenül nagyszerű, esetleg elérhetővé válik számára.

Az Ő tudatának, az Ő természetének és az Ő dicsőségének teljes, vagy akár csak töredékes megértése, felfogása és megismerése is lehetetlen a törekvő számára fejlődésének jelenlegi fokán; de amikor végül is eléri a nagy megvilágosodást, akkor annak felfedezése, hogy nincs elkülönülés a hívő és az ő odaadásának alanya között, kétségtelenül a csodálat és öröm forrása lesz, ahogy az Ő igazi nagyszerűsége közel hozza Őt. Mert Ő valóban közel van. Ő maga az egység megtestesülése; Ő egyáltalán nem rajtunk kívül van, hanem a részünket képezi: Ő a mi valódi énünk.

Ezt a koncepciót nehezen tudjuk felfogni a nyugati világban. A mi elménk nem képzett a metafizikában. Ha olyan valakire gondolunk "a ki az Isten jobbán van", vagy akár egy Mesterre aki távoli visszavonultságban él, akkor nem tudjuk könnyen elképzelni, hogy az a valaki egyszerre lehet jelen bennünk is. Az Úr Maitreya teste azt mondják, hogy a Himalájában van, mégis az Ő tudata mindenütt jelenlévő. Minden sík minden atomjában van egy rész Belőle, és minden öntudatos lényben minden világban szintén.

Az ego gyakorlatilag mentes az idő és tér korlátozásaitól. Az egymást követő események nem léteznek számára; az örökkévaló „Most”-ban él. Szintén nincs térbeli elkülönülés az ego szintjén és nincs híján az erőnek sem. Valójában végtelenül hatalmas mennyiségű erő áll rendelkezésére, amely az ego központjának belsejéből tör elő és gyakorlatilag mindenhatóvá teszi a saját síkján, a fejlettségének megfelelően. Kizárólag a fejlettségi foka korlátozza, és ennek alig van tudatában.

Az ego tudása a korlátokon belül valóban nagyon nagy. Mindent tud a múltjáról az individualizáció óta, és ez nem a múlt a számára, hanem a jelen. Szintén meglehetősen pontos képe van a jövőről, a fejlettségi fokának megfelelő előrehaladás mértékéről. Rendelkezik az évszázadok folyamán a fizikai síkon megtestesült karakter által kifejlesztett minden képesség és minőség lényegével.

Az ego a létezésünk központja, bizonyos módon hasonlóan ahhoz, ahogy Krisztus az ezen a bolygón megnyilvánult minden élet szíve és ahogy a Kozmikus Krisztus az univerzum szíve.

Amint a VIII. fejezetben láttuk, van egy másik „létező” – jobb híján ezt a kifejezést használva – amelyik olyan kapcsolatban van az egóval, mint amilyenben az ego van a személyiséggel. Ezt az ént Monádnak nevezik, amelynek jelentése „az Egy”. A Monád egy még belsőbb létállapot, mint az ego, és a kettőre úgy gondolhatunk, mint szívre a szívben, vagy mint egy fénygömbre, ami az ego, és aminek a közepében van egy sokkal ragyogóbb pont, ami a fényesség forrása és ez a Monád. Végül, a Monádon belül és azon túl ott van a Logosz, aki Magába foglalja az Ő naprendszerének minden Monádját.

Tekintsük át egy másik nézőpontból, ahol azt látjuk, hogy Isten, a Logosz, a Teremtő, a Fenntartó és az Átalakító egyszerre van jelen mindenütt az egész rendszerben; nincs olyan hely, ahol Ő ne lenne. Benne számos sejt van, amelyek miniatűr kifejeződései az Ő hármas természetének. Ezek a sejtek a Monádok. Minden olyan Monád, aki az emberi fejlődési utat választja, egóként nyilvánul meg, és az ego lelkesíti meg az egymást követő személyiségeket a mentális, az emocionális és a fizikai világokban. A Logosz, a Monád, az ego és a személyiség az a négy egymást követő láncszeme az emberi életnek, ami az embert összeköti Istennel.

A Krisztus kapcsolata ezzel a bolygóval hasonló, mint a Logosz kapcsolata az egész naprendszerrel. Ő benne rejlik minden atomban és jelen van, mint a Krisztusi tudatosság, minden emberben. Ő elérte az abszolút egységet minden megnyilvánult étellel, de nem úgy, ahogy mi ismerjük, mint egy állapotot, elméleti koncepciót, vagy spirituális megvilágosodást, hanem mint tényleges, élő és tudatos egységet és azonosságot. Ez az egyik értelmezése a Megváltás tanának, amely a valódi „egy-ség”. Ezzel a páratlan eredménnyel, az „egy-ség” megvalósításával, Ő megosztja minden étellel mindazt, ami Ő maga, és erre valóban azt mondhatjuk, hogy „megmenti” a világot.

Tévedés tehát úgy gondolni a Krisztusra és a Bölcsesség Mestereire, mint távoli vagy tőlünk különálló lényekre. Fizikai testeik valóban távol vannak tőlünk, de az Ő tudatosságuk itt van, a mi részünket képezi, bennünk van, sőt az a mi öntudatunk. Ahogy a spirituális életben növekszünk, úgy növekszik a megértése ennek az alapvető egységnek bennünk, és kezdünk egyre jobban és jobban osztozni az Ő tudatukban és az Ő munkájukban.

Egy másik nagy igazság, amire emlékeznünk kell, amikor ezzel a témával foglalkozunk, és amikor próbáljuk megérteni az Úr természetét az, hogy Ő a Világtanítóként teljes egységben van a Logosz második aspektusával; valójában túlhaladta az egységet és azonosult azzal. Ő a Logosz második aspektusa a Földön. Ő Isten, a Fiú. Mivel rendszerünk hatalmas Logosza egy személyben tud megnyilvánulni, ezért Urunkban manifesztálódik, hasonlóan a Monádunkhoz, amely az egónkban nyilvánul meg. Az Ő tanítása alaphangjának mindig a szeretetnek és az egységnek kell lennie, mert Ő Isten szeretet aspektusának a megtestesülése a Földön.

Miközben elidőzünk ezen az elképesztő tényen, arra is emlékeznünk kell, hogy a hatalmas spirituális magasságok folytán, amelyeket Ő elért, a Szentháromság másik két aspektusának és mind a hét sugárnak a tulajdonságai is a legteljesebb tökéletességben fejeződnek ki Benne. Habár mi a világ Megváltójaként, az emberek Szerelmeseként és Gyógyítójaként ismerjük Őt, de Ő egyaránt képes az első sugár szerint a világ Uralkodójaként és Királyaként cselekedni, a hetedik sugár szerint a világ Főpapja, vagy a Legfőbb Tudósa, Művésze, Elkötelezettje lenni. Ezért kapcsolatba lehet lépni Vele, mint a hét sugár bármelyikének Vezetőjével. Ő valóban „mindenkinek mindene”, de legfőképpen és mindenek felett a második aspektus megtestesülése, Isten szeretete a Földön. Ennek következtében nekünk mindig a legnagyobb tisztelettel és alázattal kell megközelítenünk Őt, úgy ahogy a Mesterek és a szent angyalok mindig is teszik.

Az Ő leendő utóda Kuthumi Mester, aki a „Mester lábainál” című könyvet inspirálta – és a megértésünkön túlmutatóan Maga is a Szeretet nagyszerű Ura – azt mondta Magáról és Adeptus Testvéreiről a mi Urunkkal kapcsolatban: „Olyanok vagyunk, mint a por az Ő lába alatt”. Ha ezek a Hatalmas Lények így nyilatkoznak Róla, milyen mélynek kell lennie a mi nagyrabecsülésünknek. Mindazonáltal mindig szeretettel és örömmel gondolhatunk Rá, boldogan közelíthetünk Felé, mert meg kell tanulnunk összekapcsolni a tiszteletet az örömmel, és emberi szeretettel egyszerűen kell imádkoznunk.

Krisztus minden vallás Legfőbb Vezetője. Minden ima és az azokra való válasz keresztülmegy Rajta. Ezért hívják Őt a Szószólónak és a Közvetítőnek. Ő az emberiség Főpapja. Összegyűjti az imákat, az angyalok és emberek fohászait, megtölti azokat az Ő csodálatos életével és felajánlja a rendszerünk hatalmas Logosza számára; visszakapja a leáradó áldást és a választ, majd fény- és erőfolyam formájában kiküldi a világba. Így hoz Ő vigaszt és bátorítást minden emberi szívbe és egy serkentő befolyást, amely hatással van minden megnyilvánult életre.

Mindezeket a nagyszerű tevékenységeket egyáltalán nem befolyásolja az a tény, hogy a különleges Világtanítói hivatalánál fogva, Ő időnként egy közvetítőn keresztül megnyilvánul a Földön az embereknek, ahogy azt Palesztinában megtette, és ahogy jelenleg is megteszi, mert az Ő hatalmas tudatosságának csak egy apró töredékére van szükség ahhoz a munkához, hogy egy vallást alapítson.

Bizonyosan jót tesz nekünk, ha ezen gondolatmenet mentén haladunk, tiszteletteljesen próbáljuk megérteni Őt, próbálunk Vele szorosabb összhangba kerülni és életünkben is kifejezzük az Ő szépségét és az Ő szeretetét. Testeinknek áttetszővé kell válniuk az Ő fénye számára (George. S. Arundale tanítása alapján), hogy a fény ellenállás nélkül tudjon átragyogni rajtunk. „Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig” (Példabeszédek 4:18).

Mi is Krisztussá válhatunk és minden egyéni hozzájárulásunk szükséges ahhoz, hogy gazdagítsuk Isten szépségét és pompáját. Amikor mi fejlődünk, Ő is fejlődik, mert Maga a Logosz is egy fejlődő Lény, és a mi Urunk is az. Az univerzum egy nagy Egész, ami naponta egyre szebb és egyre pompásabb, és egyre jobban hasonlít a Teremtő elméjében

lévő őstípushoz. Neki szüksége van ránk, mert Ő rajtunk keresztül fejlődik. Ez egy félelmetes gondolat, hogyha mi tétlenkedünk haladás helyett, akkor késleltetjük az egész naprendszer fejlődését, másrészt, ha nekirugaszkodunk az Ösvénynek egy hirtelen felismerés vagy élénk lelkesedés nyomán, akkor ezzel az egész fejlődést felgyorsítjuk.

Ezért meg kell próbálnunk felismerni a mindent átfogó egységet és a legteljesebb azonosságot a Naprendszerben. Az egyetlen homogén létező az Isten. Mi olyanok vagyunk, mint a napsugarak fényében táncoló kis porszemek, amely fény az Ő fénye. Nekünk gyorsan kell tökéletesíteni a természetünket, hogy így egyre több ragyogjon elő a rejtett Istenségből az életünkben, mert így él és ragyog a mi Urunk is, az emberek Megváltója és a „Világ Világossága”.

XI. fejezet AZ ÚR ELJÖVETELE

Jelenleg a világot fokozatosan elárasztja az Úr erejének egy erős hulláma. Ahogy közelebb és közelebb kerül a mi világunkhoz, minden megnyilvánulása egyre erőteljesebbé válik. Minden istentisztelet, minden festmény és talizmán, minden kép és gondolatforma Róla, az Ő erejének és az Ő jelenlétének tökéletesebb megnyilatkozásává válik. A minden élő dolog szívében lévő Krisztus is teljesebb mértékben nyilvánul meg, ahogy Őmaga mindinkább megnyilvánul a tanítványában. Ez a folyamat kettős; egyrészt a kiválasztott tanítványban fokozatosan tökéletesedik az Ő szolgálásának módszere és képessége, aminek következtében felgyorsul az Ő dicsőséges eljövetele az egész világ számára; másrészt minden megnyilvánult világ minden létformájában növekszik a bennlakozó Krisztus – Őmaga és az Ő hatalmas öntudata – megnyilvánulása.

Az Ő eljövételének befolyása minden emberi természet számára új üzenetet hordoz. Mindannyiunknak tudatában kell lennie annak, hogy a mi Urunk embertársaink szeméin keresztül tekint ránk, legyenek látszólag bármennyire fejletlenek, vagy egyszerűek, mert Ő ott van bennük és arra vár, hogy megtanuljuk meglátni Őt. Ha nem vagyunk képesek meglátni Őt ott, akkor nehezen fogjuk meglátni Őt bárhol is. Miután egyszer megláttuk Őt valahol, látni fogjuk mindenhol.

A fiatal mozgalom, a Csillag Rendje, a tavaszi virágba borulás szakaszában van, tele a legcsodálatosabb lehetőségekkel. A Teozófiai Társulat, bár maga is fiatal még, összehasonlítva réginek tűnik, mert egy jó mélyen megalapozott, ősi és gazdag ritmussal rendelkezik. Szeretünk a teozófiára úgy gondolni, mint egy folyóra, amibe sok mellékfolyó csatlakozik az egész világon feltörő forrásoktól és mindegyik gazdagítja a folyót a maga különleges hozzájárulásával. Visszavezethetjük az Ősi Bölcsesség folyójának keletkezését a Vénuszról érkezett hatalmas Láng Urainak eljövételéig, akik hat és fél millió évvel ezelőtt lángoktól övezve és valószínűleg nagy angyali seregek kíséretében tették meg hosszú útjukat az űrben. Tüzes szekereiken, ezek a dicső Ragyogó Lények egy ideig a Fehér Sziget felett lebegtek, amely az otthonuk lett a Földön, ahova szolgálni érkeztek.

Sok értékes ajándék volt az Ő kezükben és a Földre érkezésükkor felszínre tört az Ősi Bölcsesség forrása, amely azóta széles és bőséges folyóvá vált. Azon távoli napok óta

ez a folyam soha nem apadt el, hanem folyamatosan növekszik a mérete és az ereje. Az ősi Atlantisz kultúrája; India spiritualitása, azzal a mély filozófiával, amit a megszentelt földjét taposó tanítók adtak tovább; az okkult tanok Egyiptomban, Perzsiában, Görögországban, Palesztinában és Rómában, ezek azok az áramlatok, amelyek a teozófia folyójába ömlöttek. Az igazság fénye most a Földre ragyog, mint a déli Nap sugarainak glóriája, teljes erejével, hatalmával és szépségével.

A Csillag Rendje a kibontakozás szakaszában van. Talán már jártunk egy szép erdőben tavasszal, amikor a fák virágba borulnak, a madarak énekelnek és amint egy hosszan elnyúló, zöld tisztásról lenézünk a csillogó tenger irányába, látjuk a ragyogó napfelkeltét kora reggel; ez a szépséggel és ígéretes várakozással teli hangulat hasonlít ahhoz, amelyben a Csillag Rendje fürdik ezekben a kezdeti években.

Azok, akik beléptek a Rend tagjai közé bizonyára mély boldogságot tapasztaltak, amiért elfogadták Uruk és Mesterük hívását és arra vágnak, hogy a legteljesebb mértékben kihasználják az Ő közvetlen szolgálatának csodálatos lehetőségét, az általuk oly sok életen át követett zászló alatt.

Az Ő általa közölt tanítás lassan hat az emberek szívére és elméjére, legyenek azok a Csillag Rendje tagjai, vagy sem. Ez a tan része az Ősi Bölcsességnek, de azt találjuk, hogy az isteni igazság bizonyos különleges szempontjait kihangsúlyozza. Krishnamurti azt mondja például, hogy létezik egy közvetlen út a felszabaduláshoz, és az egység megvalósításának célja legjobban a szív egyszerűségével érhető el. Megmutatja nekünk a közvetlen utat a Mesterrel való egységhez – ahhoz az egységhez, amit ő már elért – amelyen haladhatunk anélkül, hogy szükségünk lenne templomokra, egyházakra, ceremóniákra és minden további formaságra, amelyek a vallásokra elkerülhetetlenül, kéreg formájában lerakódnak. Keresztül kell jutnunk mindezekre annak érdekében, hogy az Igazság ragyogó dicsősége és eredeti szépsége feltáruljon.

Az új tanítás módszere az egységhez vezet, amely a spirituális élet végcélja és minden művészet alapja. Meg kell tanulnunk egyesíteni magunkat azzal az élettel, ami minden formában jelen van. Gyakorolhatjuk ezt a Természet szépségei közepette. Amikor például leülünk egy szép öreg fa mellé, megpróbálhatunk bejutni a tudatába, a fa lelkének mélyébe, érezhetjük a törzs kilengését, a gyökerek kiegyenlítő hatását, a szél nyomását, a nedvek keringését, a mágneses erők áramlását, a szívének ritmusát, amellyel minden fa rendelkezik és az isteni akarat impulzusának hatására, a fa lelke fejlődésének belső kényszerét. Ez utóbbit úgy érezhetjük, mint egyfajta belülről kifelé ható megnyúlást, mint amikor az ujjainkkal egy kesztyűbe nyúlunk. Ha eljutunk a fa szívéhez, akkor ott valóban megtapasztalhatjuk mindezeket.

Ugyanígy az állatok és emberek esetében, megtanulhatunk túllátni a formán és felfedezni a bennlakozó életet. Láthatjuk azt a célt, ami felé az ego törekszik és megérthetjük a belső ösztönzést a lélek mögött, az eszményképet, amiről a sok egymást követő megtestesülés alatt álmodik. Átéldhetjük embertársaink bánatait, fájdalmait, örömeit és gyengeségeit. Ha egyé váltunk velük és elég erősnek érezzük magunkat, akkor talán megoszthatjuk velük egy kevés erőnket. Nem tudunk igazán segíteni az

embereken, amíg bizonyos mértékig be nem tudjuk helyezni magunkat az életükbe és meg nem ismerjük a nehézségeiket úgy, ahogy ők ismerik azokat.

A felszabadulás végső céljának ideálját Krishnamurti is a világ elé tárja. Ezt a nagyszerű témát tanulmányozva azt fogjuk találni, hogy a felszabadulást egy relatív állapotnak lehet tekinteni. Amikor egy növény virágzik a napfényben, akkor felszabadul. Amikor a lepke kibújik a bábból és először repül a napsütötte levegőben, akkor felszabadul. Amikor az állat emberré, a vadember civilizált emberré, a civilizált ember géniusszá, a géniusz adeptussá lesz, akkor az a felszabadulás. Ezért nekünk arra kell törekednünk, hogy olyanok legyünk, mint a lepke és áttörjük az elmúlt énjeink bábját; akkor megtanulhatjuk kiterjeszteni a lélek sokszínű szárnyait az örömteli repüléshez.

A báb állapot egy ideig hasznos annak érdekében, hogy megvédjen minket, de ha túl sokáig maradunk a menedékében, akkor akadályozni fog a növekedésben. Ez egy olyan veszély, amely mindannyiunkat fenyeget. Hajlamosak vagyunk ragaszkodni a bábhoz, élvezve a kényelmet és a menedéket belül, mert félünk kinyitni a szárnyainkat a napsütésben. Mégis kell lennie bátorságunknak és erőnknek ahhoz, hogy áttörjük az egyéniség páncélját és kilépünk magunkból egy új életbe. Ahogy Plotinus gyönyörűen mondja, fel kell készíteni magunkat a repülésre „egyedül az Egyedülihez”.

Nem szabad úgy gondolnunk a felszabadulásra, mint ami teljes egészében elérhetetlen számunkra és csak az adeptusok részére van fenntartva. Nem felszabadulás-e minden nap, minden hónap és minden év? Minden napnak biztosan el kellene hoznia a felszabadulást, ahogy áttöri a tegnapi burkát. Szabadnak és frissnek kell maradnunk, és el kell kerülnünk, hogy merevvé és formálissá váljunk, ha szeretnénk meghallani a Mesterek hívását és arra válaszolni akarunk. Az Ő nagyszerű felhívásuk számunkra: “Gyertek a ti világotokból a Miénkbe”. Az Ő világuk a folyamatos és töretlen szolgálaté. Saját magunkra gondolni teljesen lehetetlen. Gyakran az én-központúság az egyetlen akadály, ami meggátolja, hogy belépünk az Ő világukba.

Határozzuk el, hogy minden burkot és láncot lebontunk. Amíg Urunk itt van ez könnyű lesz. Az Ő fényessége úgy ragyog ránk, mint napsugarak a lárva burkára és a rózsabimbóra. Ő minél közelebb jön, annál gyorsabb lesz a mi kibontakozásunk, ami hasonlóan a lepkéhez és a virághoz, természetes és öntudatlan folyamat. Próbáljunk mi is közeledni Felé, hogy megérinthessük “az ő ruhájának szegélyét”. Még ha sohasem láthatjuk Őt személyesen, megtalálhatjuk a szív csendes zugaiban, és ha megtaláljuk Őt, akkor felfedezhetjük az erőt, az öröm és a béke forrását, amely megvéd a világ minden bajától és biztos támaszt nyújt az Ösvény megpróbáltatásai közepette. Ezek a megpróbáltatások elkerülhetetlenek. Nincs egy sem azok között, akik a felszabadulást keresik, aki mentesülne a fájdalomtól, amit a báb-burok összetörése okoz. Azonban, ha megtaláljuk Őt, el tudjuk viselni a fájdalmat, mert az Ő ereje fog támogatni minket és az Ő szeretete fogja meggyógyítani sebeinket.

XII. fejezet A TÁBORTŰZ RAGYOGÁSA (A „Csillag Rend hírnöke” című kiadvány alapján)

Beszámoló a Csillag Rendje 1927. augusztusi összejöveteléről

Érdekes lehet ismertetni a fizikai eseményeket, amelyek Ommen-ben a tábortúzi összejöveleket olyan boldoggá, emlékezetessé és inspirálóvá tették, majd utána megpróbálni leírni a benyomásokat azokról a sokkal fontosabb szuperfizikai jelenlétekről és erőkről, amelyek megáldották a spirituális lelki közösségnek és megvilágosodásnak ezeket a feledhetetlen estéit.

Legalább egy órával a tűz meggyújtásának hivatalos ideje előtt elindultunk a fiatal fenyvesen keresztül a nagy tisztás felé, ahol a máglyát megépítették.

A több körben elhelyezett, fából készült ülések fokozatosan megteltek és mi csendben ülve felkészültünk Krishnaji, a Védnök és más vezetőink érkezésére.

Az eseményt rendszerint rövid zene nyitotta meg, ezután Krishnaji olvasta fel egy vagy több saját költeményét, majd ő vagy Dr. Besant meggyújtotta a tüzet. Ahogy a lángok magasra emelkedtek a levegőbe, Krishnaji elmondott egy invokációt Agni-hoz, a Tűz Urához, majd mindannyian visszamentek a helyükre.

Ezután Krishnaji beszélt a felszabaduláshoz vezető útról és arról a vágyáról, hogy megossza velünk a saját boldogságát és a világ bánataitól való megszabadulás örömét és felemelje az egész világot a szépség, a fény és a ragyogás birodalmába, ahova ő már belépett.

Miközben beszélt, egyre jobban besötétedett. A Nap, a nappalok Ura, a fenyők mögé süllyedt és vörösen izzott a fák törzsei közt, ahogy az éjszaka Királynőjének gyengéd kezeibe helyezett minket.

Az égbolt nyugodt volt és gyönyörű a sok felhővel. Vadon élő madarak repültek a fák teteje felett és fokozatosan, egyik a másik után, megjelentek a csillagok. Később a Hold is felemelkedett a fenyők között, fényével és szépségével járult hozzá az eseményhez, ahonnan hitvese éppen távozott.

Az újonnan meggyújtott tűz először vadul égett, később izzó és sugárzó tömbbé vált, amelyben felismerhetők lettek az égő fenyőfa rönkök.

Ilyen volt az a környezet, amelyben a Tanító még egyszer átadta az ősi tanítást az embernek, és a boldogság és felszabadulás új evangéliumában egy újabb fejezetet kezdett, így folytatva a bibliai történetet a jövőben, az Úr ezerkilencszáz huszonhetedik évében.

A tűz meggyújtását megelőző hosszú csend alatt, az angyalok és az elhunytak seregei gyűltek össze a Föld négy világtájáról. Magasan a levegőben az angyalok is létrehozták azokat a nagy köröket, amelyeket odalent a tábortűz körül kialakítottak. Több ezren

közülük hatalmas ragyogó gyűrűt alkottak, megformálva egy csodálatos élő kehely peremét, amelyben az angyalok és az emberek szívüket felajánlják az Úrnak.

Ahogy a csend mélyült és a jelenlévők aurája egyre jobban összevegyült, egy hatalmas lótuszvirág formája bontakozott ki, aminek a szíve a tábortűz volt. Amikor a fahasábokat meggyújtották és a lángok felcsaptak, a lótusz szíve is lángra lobbant a magasabb belső világokban. Minden ember szívének belsejében is megjelent a lótusz kicsiny másolata és a közepe úgy világított, mint a tűz szimbóluma, kifejezve teljes szépségét és erejét.

Agni-hoz a Nagy Istenhez, a Tűz Urához szóló invokáció első szavainál megjelent egyik képviselője – egy hatalmas angyal, aki a Tűz isteneinek rendjéhez tartozik. Óriási természetével magasan a nagy tömeg fejei fölé tornyosult, maga volt az élő láng, egy csodálatos tűz-inspirálta intelligencia, aki heves intenzitással „égett”. Mozdulatlanul állt, kivéve azokat a lángnyelveket, amelyek az auráját alkották, és amik ugráltak és játszottak benne, és mint kinyúló, tüzes szárnyak az ő erejét és áldását közvetítették.

Más hatalmas alakokat is lehetett látni, ahogy jótékony jelenlétük fényével elárasztották a nagygyűlést; másfajta erők is megjelentek, amint áldásukat osztották. Magasan fenn az égen, a dévák gyűrűje felett, a Világ Urának csillaga ragyogott fel. Az Ő befolyása az, amely az embereket megingathatatlanul erősen tartja, sziklaszilárd stabilitást, tökéletes kitartást, mentális és emocionális egyensúlyt biztosít. Az Ő ereje fehér, ezüst és kék színű áttetsző sugarak formájában áradt le és beborította a lenti körökben lévőket. Ahol ez a befolyás megnyilvánult, ott a sok ellenző gyűlölete hiábavalóvá vált. Semmilyen külső támadás, semmilyen gonosz befolyásoló erő nem zavarhatta meg harmóniát és a biztonságot, a védelmező hatalmán belül. Sok kiválasztott feje felett egy miniatűr csillag ragyogott fel, válaszul az Ő csillagának jelenlétére, amely magasan a legfényesebb mind közül. Nagy fehér hatalom-angyalok álltak körben őrséget a tábortűz mellett. Ilyen védelem alatt és ilyen erővel árasztja a Szeretet Ura az Ő jelenlétének áldását a Földön.

Az Ő nagyszerű testvérei közül mások is megjelentek. Az Ő elődjének, az emberiség ‘első gyümölcsének’ jelenléte úgy tűnt, hogy mindennél erősebben fénylett. Az egyik korábbi estén az Ő szépsége és ragyogása látszott, amint a Bölcsesség Uraként megáldotta nagyszerű testvéreinek, a Szeretet Urának követőit. A fából készült trón közelében, amelyen az Ő alsóbb világban kiválasztott segítői ültek, megjelentek az ő Mestereik. A következő Szeretet Ura – a jövőbeni Bodhisattva – eljött, hogy megáldja a munkát, amelyet egy nap majd Ő fog végezni. Az Ő Krisztus-szerű szépsége csodálatos teljességében adta áldását, előreküldte erejét és szeretetét. Az Ő szemei a bölcsesség és együttérzés mély medencéi, az Ő szíve egy biztos menedék azok számára, akik a szeretet ösvényét tapossák. Gyönyörű mosoly ragyogta be az Ő arcát, amint az angyalokat és az embereket leggyengédebb szeretetével átölelte. Valóban dicsőségesek a Tathagata fájának tagjai!

A következő Manu szintén tisztán látható volt a Csillag Rendje Védnökének a közelében, aki az Ő nagyszerű képviselője a külső világban. Az Ő ereje, a Király

hatalmával keveredve árad keresztül a hölgyön, aki a nagygyűlést aurája erejének játékával tartja egyben.

Még ennél is közelebb volt látható a jelenléte és az ereje a Hercegnek (Rákóczy Mester), Akinek területén ez az esemény zajlott, és Akinek a vendégei voltunk. Egész Európa részesedik ezen estéknek az áldásában, a tábortűz körüli Nagy Lények, a Szeretet és a Bölcsesség Urainak jelenlétében. A Herceg is az áldását adta viszonzásul, mint valami udvarias házigazda. Üdvözölt minket ezen a nagyszerű kontinensen, amely az Ő gondjaira van bízva.

Krishnaji emelkedett szólásra és megkezdődött a fátyol széthasítása. Ahhoz szólt, ami mélyen bennünk rejlik, de aminek a létezését mindeddig figyelmen kívül hagytuk. Beszélt és beszélt, mélyebbre és mélyebbre ásott bennünk, hogy megtaláljuk magunkban, amit ő már megtalált magában. Egyik réteget a másik után fedte fel. Egyik fátylat a másik után tépte szét. Egyik korlátot a másik után tüntette el. Még mindig tovább beszélt, míg végül megjött a válasz. Oly mélyen rejtőzött az, amihez beszélt, hogy az első válasz alig volt hallható. Ő mégis meghallotta, felismerte és tovább szólongatta.

A legmélyebb én, a valódi Atma, végül megmozdult az ő felszabadult Atmikus enjének ereje által. Mélyebbre és mélyebbre hatolt a mi legbensőbb lényünkbe, amíg végre felragyogott a csupasz lélek és válaszolt a hívásra. Olyan furcsa, olyan idegen ez a legmélyebb én, hogy még most is alig tudtuk észrevenni a válaszát. Homályosan láttuk a villogó fényt, amely feltűnt az angyalok, az emberek, az élők vagy a holtak szívének közepén. Ő fogta ezeket az angyalokból és emberekből áramló pászmákat, ezeket a villogó fényeket és csodálatos kötelet font belőlük, amellyel a világot még jobban Magához rögzítette.

Lassan, ahogy megtanultunk "az Ő szemeivel látni", a tábortűz határai kiterjedtek az egész világra. A Föld minden népe megjelent, mintha összegyűltek volna egy nagy síkságon. A Föld minden népe, élő és holt, hallotta a hívást. Krisztus hívott Magához minket belülről és mindent az egész világon. A bennünk lévő Krisztus meghallotta Krisztus hívását.

Úgy tűnt, hogy mi válaszoltunk először, mert közel voltunk és velünk volt Krishnaji, hogy széthasítsa a fátylat. Tudtuk, hogy engedelmeskedtünk a hívásnak. De a világ ezt nem tudta. Egy nap az egész világnak tudnia kell, mert Krishnaji az egész világhoz tartozik.

A fák és a növények is engedelmeskedtek a hívásnak. Az Isten bennük kevésbé mélyen van elrejtve? Krishnaji könnyebben hatása alá vonta azokat?

Ahogy beszélt, Krisztus szelleme, mint egy nagy közös inspiráció, leereszkedett mindenki szívébe és elméjébe. Egyre közeledett egy nagy gyűrű alakú, aranyló fényfelhő formájában. A fejünk felett lebegett, majd lejjebb ereszkedett, lassan és óvatosan, mint egy meleg nyári eső, aztán mindent beborított szépségével, békéjével és lenyűgöző szeretetével.

Minden hang elnémult.

Estéről estére, amikor befejezte a beszédet, egy csoda történt. Kétezer hétszáz ember maradt tökéletesen csendben. Abban a csendben a belső szemünk előtt egy pompás ragyogás tárult fel. Az Úr alakja jelent meg Krishnaji feje felett. A csend elmélyült. Átölelt minket a karjaival, és megteltünk gyengédséggel és együttérzéssel, amint Magához vont.

Az alacsonyabb világokban volt egy vágyakozó, sóvárgó gyengédség az Ő arcán; a magasabb világokban ragyogó és bőséges öröm. Könnyörületes tekintetével nézte, amint szétoszlik a sokaság, az angyalok visszatértek a mennyei régiókba, a holtak a különféle világaikba, az élők pedig az erdőbe és a táborba. A békés meditáció egy csendes órája következett lefekvésig. A sötétség elmélyült. A tábortűz kialudt. De Ő velünk maradt.

Egész éjjel beborított az Ő mindent átölelő szeretete és védelmező ereje. Csodák csodája – a Krisztus van itt! Krishnaji elszakította a fátylat, elvezetett minket saját lényünk legmélyére, ahol a pompás ragyogás feltárult!

Az utolsó este tűnt mind közül a legszebbnek. Már az elejétől fajunk Atyjának, a Vaivasvata Manu-nak az ereje volt érezhető a gyülekezet felett, mintha az Ő alakja állt volna közel a Csillag Rendjének Védnökéhez.

Sasszemekkel tekintett rá jövőbeli szolgálói és követői tömegére, az Ő új fajának gyermekeire. Pillantásával felmérte az egész gyülekezetet, amint várta, hogy fizikailag is megkezdődjön az esti esemény. Egy fényes mosoly jelent meg határozott, de mégis gyengéd arcán, amint Krishnaji elkezdte felolvasni a verset, amivel megnyitotta az esti összejövetelt.

Ezt követte az utolsó tábortűz meggyújtása, és a nagy Tűz Úr megjelenése. Bizonyára maga Agni, a Tűz Istene volt, aki eljött, hogy megáldja az utolsó összejövetelt. A tűz gyorsan és hevesen égett. A lángok magasra csaptak és a szél által meghajlítva, kanyarogva lebegtek a fejünk felett.

Ezután a záróbeszéd következett. Úgy tűnt, hogy Krishnaji ezen az estén kétszeresen inspirált volt és szokatlan erővel, határozottsággal és ihlettel beszélt. Bizonyos mértékig a Manu hatalmas befolyása állhatott a nagyszerű beszéd ereje, energiája és mélysége mögött.

Ez a tűz éjszakája volt. Maga a tűz is, az éjszakai szélről táplálva, hevesebben és ragyogóbban égett, mint a korábbi estéken. Krishnaji szavaiban is tűz volt és tűz volt az Üzenetében. „Fel kell ajánljátok magatokat; jónak, tisztának és erősnek kell lennetek. Meg kell születnie bennetek az erős elhatározásnak, hogy felmáshatok a hegy csúcsára”.

A utolsó öt percben egy változás történt. A hangja meglágyult, az Úr beárnyékoló ereje, az Ő közöttünk való tényleges jelenlétévé változott. Ebben az utolsó beszédben az Erő Ura utat engedett a Szeretet Urának, aki ezután teljes szépségében ragyogott, mint a megtestesült egység és igazság.

Kétségtelen, hogy nagy változások történtek az összegyűlték szívében és elméjében. Terheiket félredobták, a bebörtönzött szellemük felszabadult. Az életerő szabadabban áramlott rajtuk keresztül. A tudatlanság súlyától, a hamis értékektől és a spirituális éleslátás hiányától meghajlott lelkek megtanultak felegyenesedni. Életünk sötét helyeire fény hatolt be; lappangó erők ébredtek hosszú álmukból és elkezdtek megnyilvánulni bennünk.

A felszabadulás, mint minden más ebben a múlandó univerzumban, viszonylagos. Még az ásványok, drágakövek, fák és virágok is elérhetik és megvalósíthatják. Férfiak és nők a fejlődésük minden szakaszában elnyerhetik a felszabadulást a mindennapokban. A mindennapok felszabadulásán át az örökkévaló felszabadulás fénylik keresztül.

A jelen és a jövő között sok a holnap és mindegyiknek megvan a maga felszabadulása, mind a végső felszabadulás színét és fényét hordozza. Mindegyik teljes a maga szintjén és mindegyik egy lépés a Nirvánához vezető Ösvényen.

Úgyhogy ma az emberek azt mondják, hogy megtalálták a felszabadulást. Krishnaji szabadította fel őket. Az Úr bölcsessége nyitotta ki a börtön kapuit. Az ember egy óra alatt szabad lett. Sőt, az Ő egyetlen mondata elég volt ehhez.

Még egyszer megmutatták nekünk az ősi Ösvényt, amely a Boldogság Királyságán keresztül a Nirvána örök derűjéhez vezet.

Befejezés: AZ ÚR SZOLGÁLÓI, EGY ÁLOM OMMEN-BEN

1927. augusztus 11. éjszakáján azt álmodtam, hogy egy tanító a következő beszédet intézte sok, a világ különböző részeiről való emberhez:

„Sokan összegyűltetek az Úr szolgálatában és alvó testeitek az Ő védelme alatt pihen. Bárhol is legyetek, ti az Ő életének csatornái vagytok. Ő az életét adja a világnak rajtatok keresztül és amint az Ő küldetése előrehalad, egyre jobban szüksége lesz rátok. Ahogy az egész hierarchia szolgálja Őt a nagy feladatában a belső világokban, ugyanúgy kell átadjátok magatokat Számára a külsőben. Az Ő életének sok hordozóra van szüksége, az Ő bölcsességének pedig sok formára. Egyetlen forma az alsóbb világokban nem tartalmazhatja az egészet. Minden erőnket és mindannyiunk életét az Ő rendelkezésére kell bocsátanunk. Az Ő munkája a legfontosabb, az Ő legkisebb kívánságának is azonnal engedelmeskednünk kell.”

„Bár sok országban munkálkodunk, egységesnek kell lennünk az Ő szolgálatában. Ezért figyeljétek az Ő kívánságának megnyilvánulásait. Tartsátok nyitva a csatornákat, hogy az Ő élete szabadon áramolhasson keresztül rajtatok. Ő sok országban, sok alakban jelenik meg. A Föld minden emberét meglátogatja. A külső világban sok férfi és nő válik az Ő életének és tanításának csatornájává, mert Ő arra törekszik, hogy az egész világot elérje.”

„A ti nagyobb tudásotok hasznosabbá tesz benneteket, aminek segítségével Ő közelebbi kapcsolatba kerülhet a világgal. Tanuljátok meg befogadni a világ férfi és női lakóit a szívetekbe, hogy rajtatok keresztül ők is az Ő jelenlétébe juthassanak.”

„Gondoskodjatok róla, hogy életek temploma makulátlan és szent, szívetek pedig nyitott maradjon iránta és Ő odabent lakhelyet találjon. Legyetek az Ő hírnökei, az Ő papjai, akik az embereket az Ő nevében szolgálják. Vonjátok az egész világot közelebb és közelebb Hozzá. Örömmel ajánljátok fel magatokat az Ő életének csatornájaként és szükség esetén viseljétek el a rosszindulatát és kritikáját azoknak, akik nem értik Őt. Ne féljétek semmitől, amit az emberek mondanak, vagy tesznek, mert az Ő ereje legyőzhetetlen és az Ő bölcsessége tökéletes, ezért az Ő küldetése nem bukhat el.”

„Ez az élet sok korábbi élet beteljesülése. A régóta várt lehetőség a tiétek, ha éltek vele. Ne magatokra gondoljatok, hanem Rá. Veszítsétek el magatokat Benne és az Ő szolgálatában. Így haladhattok az Ösvényen, amelyet az Ő jelenléte az emberek között viszonylag könnyen járhatóvá tesz. Így nyerhetitek el a felszabadulást, amelyhez az Ő együttérzése vezet benneteket. Ösztönösen éreztétek meg a bölcsességet az Ő szavai mögött; ne engedjétek, hogy akadályt képezzenek azon az ösvényen, amelyen a bennük lévő bölcsességnek kell vezetnie titeket. Legtöbbetektől az emberiség vezetői lesznek, az új civilizáció megalapítói, az új kor tanítói az Ő erejét és az Ő bölcsességét megőrizve. Egy új kor virradt fel. Mindegyikötök legyen az új fény hírnöke a saját munkájában, mindenki a maga világában. Rajtatok és sokan máson keresztül az Úr áldása gyorsan eléri az egész világot.”

„Tartsátok fenn az egység gondolatát. Emlékezzetek, hogy csak egy munka van, ami az Ő munkája, hogy az Ő szemében nincsenek sem nagyobbak, sem kisebbek, mert mindenki, aki Őt szolgálja, egyformán részesül az Ő legtökéletesebb szeretetében. Szeressétek egymást, hogy az Ő szeretete is továbbterjedhessen. Együtt szolgáljatok, mert ez az egyéni szolgáltnál sokkal hatékonyabb. Tartsátok magatokat távol a világ téveszméitől. Szemeiteket szegezzétek a célra, és folyamatosan törekedjétek megtalálni az utat, és közelebb kerülni a valóság szívéhez, hogy egy nap az örökös és változatlan üdvösség a tiétek legyen.”

„Áldásomat adom rátok, hogy sokkal hatékonyabban szolgáljátok Őt. Legyetek az erő tornyai, az embertársaitok szerelmesei és az Úr bölcsességének csatornái.”

Vége